

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
13 MEI 1932 - No. 50

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DAS IST DIE LIEBE DER MATROSEN

Op den Brocken (Harz) spookt het in den eersten Meinnacht nog erger dan andere nachten op dezen berg, die volgens het geloof van vroeger eeuwen bewoond wordt door vele heksen en geesten. Naar oud gebruik sporen velen op den eersten Mei naar den top van den Brocken, om daar de plaats der heksen en booze geesten van vroeger in te nemen. 's Avonds worden dan op den berg grillige en fantastische heksendansen uitgevoerd. De heksen van tegenwoordig hebben wel bezems, doch zij vliegen niet door de lucht, doch rijden heel gewoon in 'n trein.

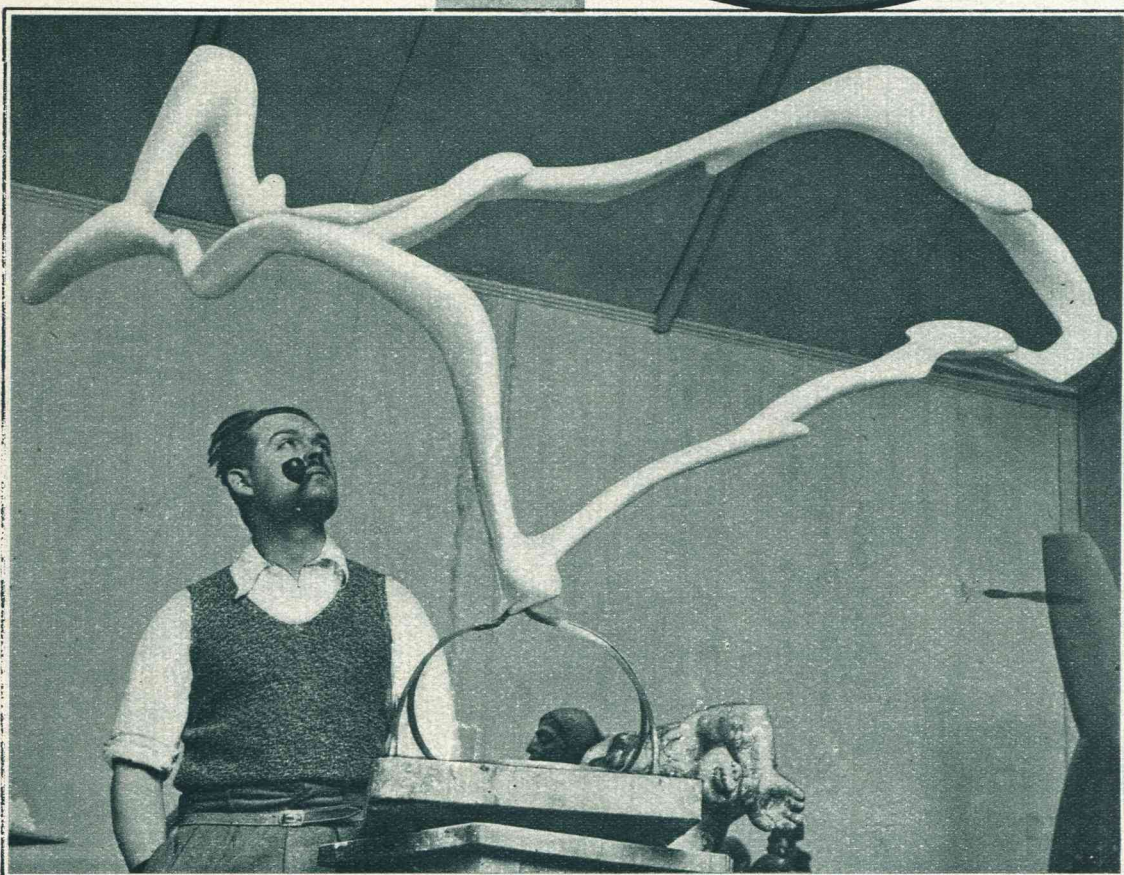
De geesten van Faust en Mephisto verschijnen ook op het nachtelijk heksenfeest op den Brocken.

De oefeningen aan de ringen lijken al zoo moeilijk voor iemand die niet turnt, dus dit zal hem wel totaal onuitvoerbaar schijnen: aan de ringen op een motor. Deze rijdende gymnastiekzaal werd vertoond op 'n sportfeest van Pruisische militairen.

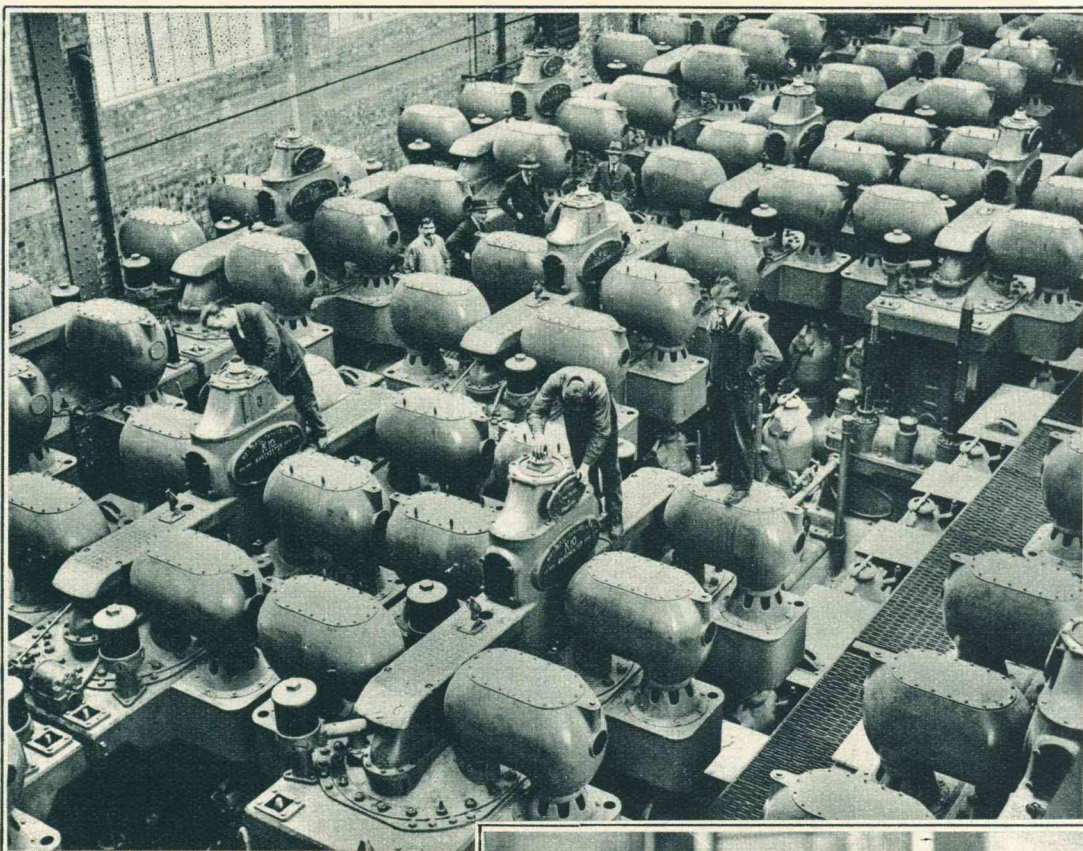
Dat is nu modern beeldhouwwerk, uitgevoerd in cel-lulose door een Londensch beeldhouwer. Het zijn meeuwen; zoo wordt het tenminste genoemd door den maker.

DE
WERELD
OVER

Paul Doumer, president van Frankrijk, overleed tengevolge van een aanslag, op hem gepleegd toen hij een bezoek bracht aan den boekensalon van schrijvers die tevens oud-strijders zijn, te Parijs.

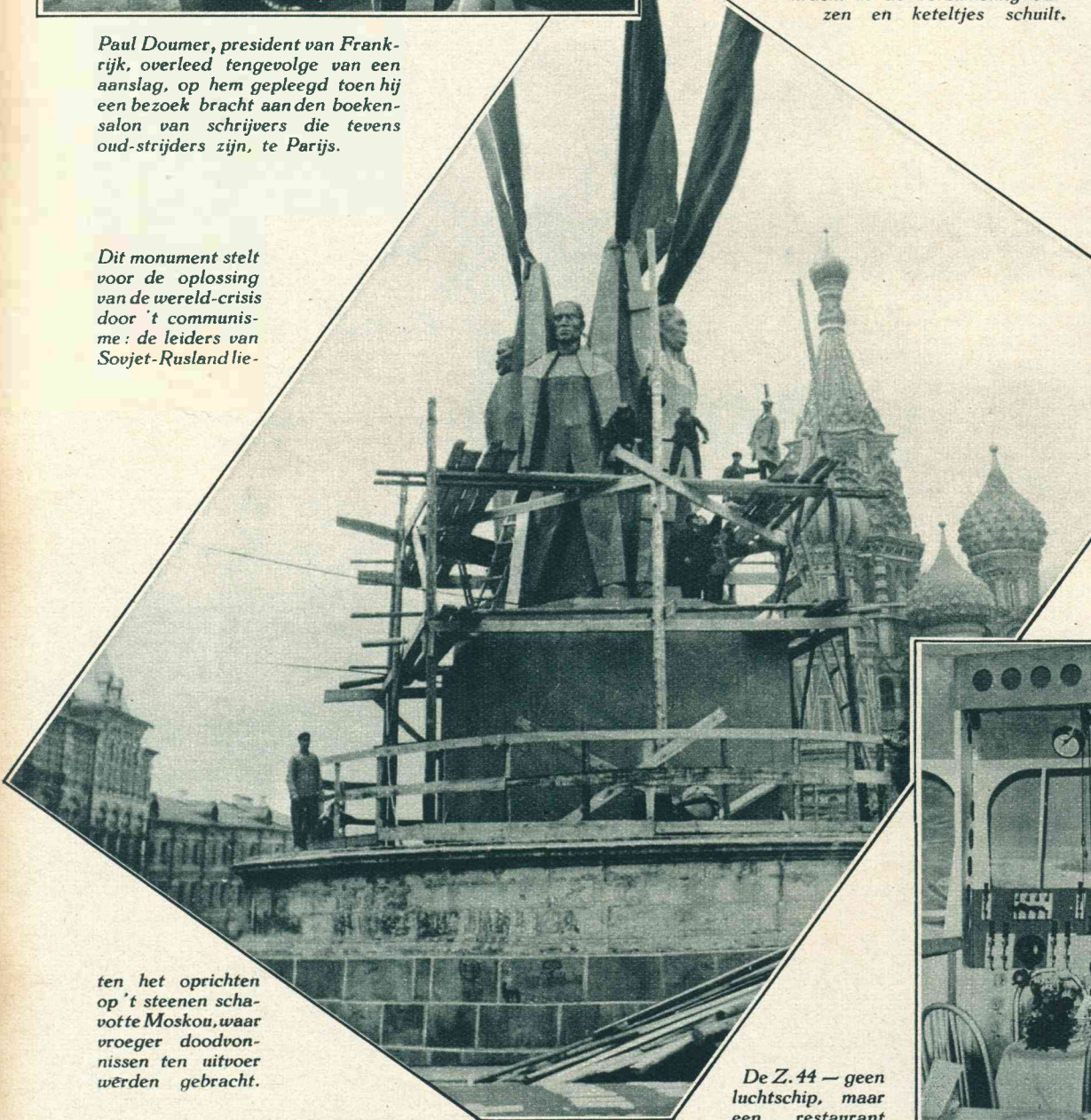

Hier is kracht! Een ongewone machinekamer van een elektrische centrale te Londen, een echt „power-house”, krachtkamer van duizenden en duizenden volts, ofschoon een leek niet begrijpt, waar die kracht in de verzameling buizen en keteltjes schuilt.

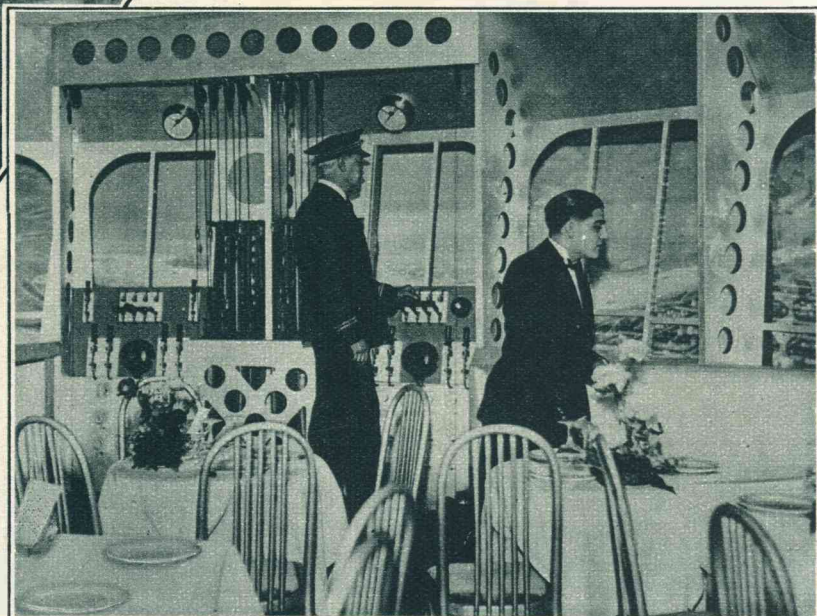
De arrestatie van den dader, de Rus Groguloff, onmiddellijk na den aanslag.

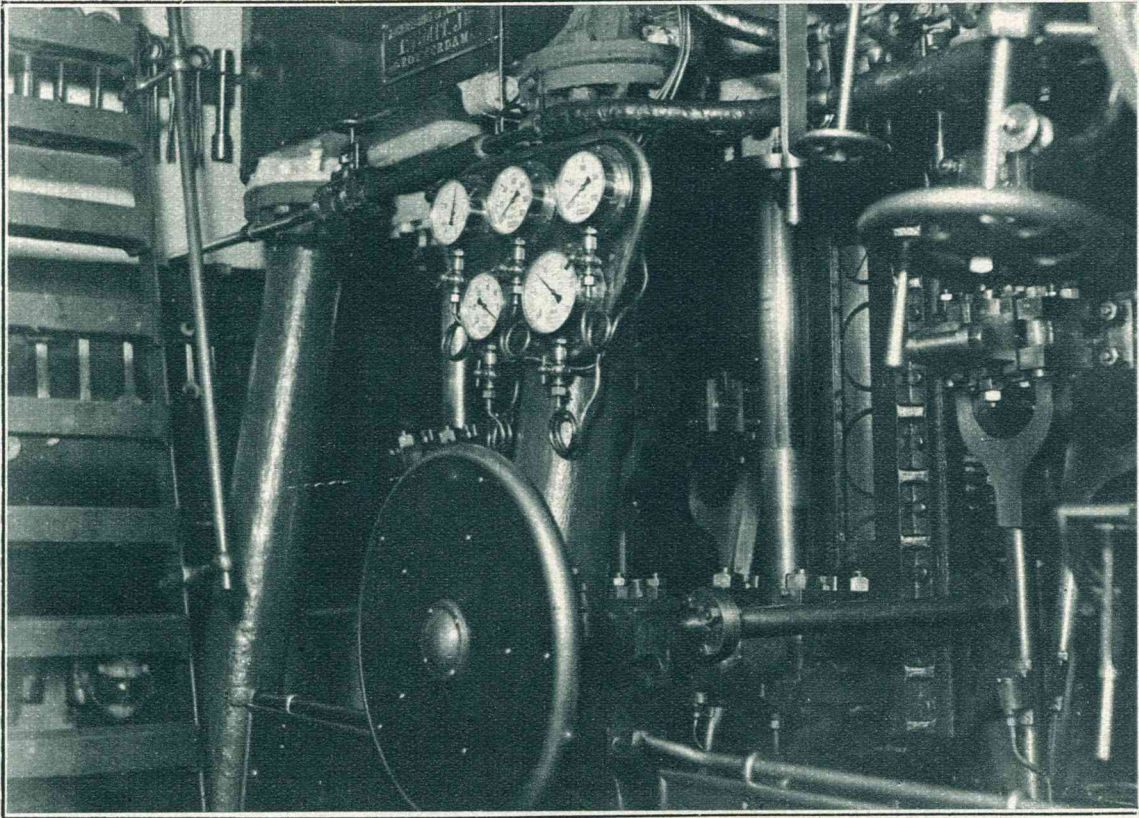
Dit monument stelt voor de oplossing van de wereld-crisis door 't communisme: de leiders van Sovjet-Rusland lie-

ten het oprichten op 't steenen schavotte Moskou, waar vroeger doodvonissen ten uitvoer werden gebracht.

De Z. 44 — geen luchtschip, maar een restaurant van een vindingrijken Parijzenaar. Door middel van beweegbare decors en bijzondere verlichting ziet men verschillende landschappen voorbij zweven, waardoor men in 15 minuten de reis Parijs—New York maakt.

De machinekamer van een IJmuider trawler.

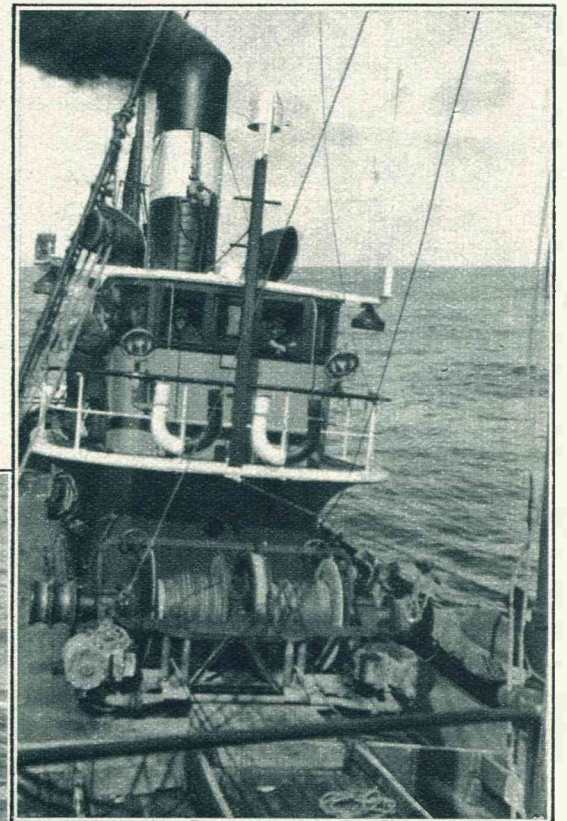
wil ik zoo'n trawler „indeelen" (van voren naar achter). Onder den bak, gelijkvloers met het dek ligt het volkslogies voor matrozen en stokers, daaronder het „magazijn", waarin netten en ander vischtuig worden geborgen. Onder het dek vindt men het vischruim, waarvan het voorste gedeelte als ijsbergplaats dienst doet, verder kolenbunker, stookplaats, ketel, machinekamer en achterkajuit. Op het dek is de brug, waaronder de hut van den schipper, en voor dit laatste verblijf staat de winch, een zware stoomlier, die het net moet inhalen. Is de reis vlot verlopen tot de plek waar gevischt zal worden, dan wordt daar het net over boord gegooid.

Het net is ongeveer als een groote fuik. Het staat, van boven gezien, uit als een groote driehoek. In dezen driehoek zit weer een kleinere,

Een Vischvangst op de Noordzee

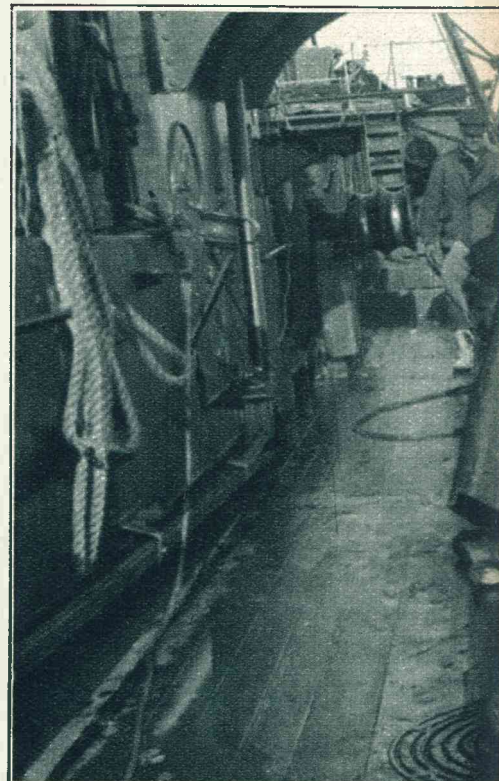
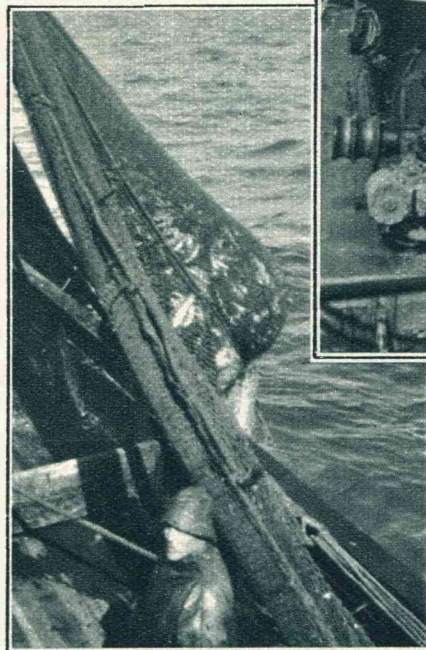
Met een zinnetje heeft de overleden schrijver Herman Heyermans ons voor altijd geleerd, dat wij de menschen, die ons voedsel verschaffen dankbaar dienen te zijn. Het „de visch wordt duur betaald" roept voor onzen geest al de ontberingen waaraan de visschersman op zijn tochten is blootgesteld, al het leed, dat een meedoogenlooze zee over zijn gezin kan brengen. Wanneer men dus, als schrijver dezes, in de gelegenheid was een vischvangst op de Noordzee mee te maken, en het leven aan boord met al zijn moeilijkheden en vreugden kon méé leven, beseft men eerst ten volle den rijken zin dezer zooveen aangehaalde woorden.

De reis werd gemaakt aan boord van een IJmuider trawler, een schip in capaciteit gelijk te stellen met een flinke sleepboot. De schuit, waarop ik gastvrijheid genoot, had een machine van 550 p.k., en was 38 meter lang. Maar ik wil u niet vermoeien met cijfers, maar liever iets vertellen van de wijze waarop het vischvangen op zee eigenlijk toegaat. Niet iedereen, geloof ik, heeft daar een helder denkbeeld van. Van de schepen, die voor de visscherij de Noordzee bevaren, gaan de trawlers het verste. De Nederlandsche trawlers verblijven meest in de buurt van de Doggersbank, en ook om de zuidkust van Noorwegen. Even

De brug gezien vanaf den bak.

De visch wordt opgehaald: de kuil hangt boven den last.

Een „vischschotel" smaakt aan boord even goed als aan wal.

Het net gaat over boord. Op den voorgrond de glazen bollen, die den voorkant van het net openhouden.

De winch, voorzien van remmen, waarmede het uitloopen van de lijnen wordt geregeld.

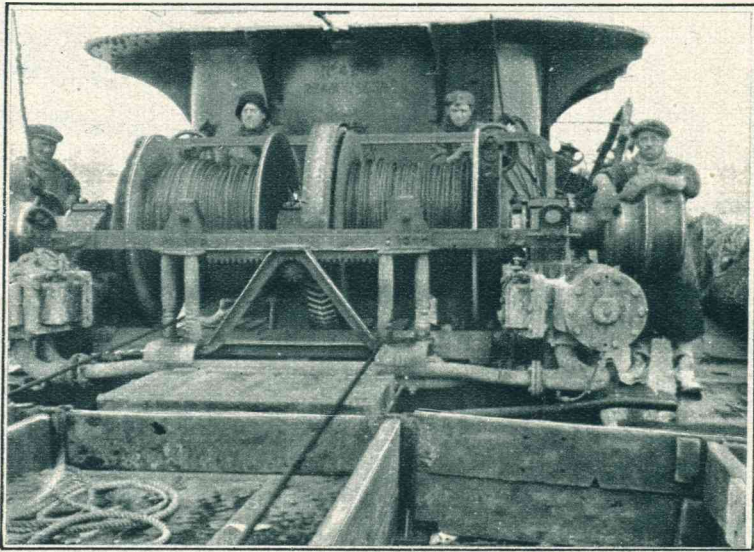
afgeknotte. Dit is de „flap,” die dient om het teruggaan van de visch te voorkomen. Geen overbodige maatregel, want, zooals wel bekend, zwemmen veel visschen vlugger dan de pl.m. 12K.M., of nog minder, die een boot al visschende per uur aflegt.

Het net is ongeveer 50 M. breed. Aan iederen vleugel zit een lijn, een zware staalkabel, vast. Daar deze ongeveer op hetzelfde punt samenkomen, zou het net dichtklappen, als het niet met de z.g. vischborden opgehouden werd. Deze vischborden zijn ongeveer 1 M. breed en 2 M. lang.

Ze zitten even vóór het net schuin vast aan de kabels, zóó, dat ze bij tegendruk van het water uit elkaar wijken en het net opentrekken. Het heele geval rust op den bodem der zee en wordt daarover voortgesleept. Om den voorkant van het net open te kunnen houden, zijn daar heele rijen glazen ballen boven den „muil” van het net aangebracht. De onderkant, de zgn. grondpees, is bezwaard met kettingen, en er op berekend om door het zand van den zeebodem gesleept te worden. De schipper vertelde mij, dat de afstand van grondpees tot bovenkant pl.m. 2 M. is, zoodat alleen de visch, die langs den bodem zwemt, gevangen wordt. Dit is voornamelijk kabeljauw, schelvisch, en natuurlijk ook de meeste platvischsoorten, daar deze op den zeebodem „wonen.”

Door het gewroet van de grondpees opgeschrikt, vluchten de visschen naar boven, en worden in den gapenden muil van het net opgeslokt. Eenmaal achter de flap zijn ze onherroepelijk bestemd om in de magen van vischliefebbers te verdwijnen. Als het net moet opgehaald worden, wordt eerst de winch geolied, dan wordt de machine stopgezet en de winch begint, sissend, stampend en kloppend, de lijnen in te halen.

Niet lang duurt het of het net komt boven water en wordt binnen boord getrokken. De visch zit heel achterin, in het gedeelte dat „de kuil” wordt genoemd. Deze is te zwaar om met de hand bewerkt te worden en wordt met een lijn, die door een katrol in den mast loopt, binnen boord en boven den „last” gebracht. De last is het gedeelte van het dek, dat voor het storten van de visch bestemd is. Het dek is daar door planken afgeschut in een aantal afdeelingen, zoodat voorkomen wordt, dat de buit nog over boord zou kunnen slaan.

Is de vangst uitgeschud, iets wat eenvoudiger en vlugger opgeschreven dan gedaan is, dan stapt de schipper met een paar ferme rubberlaarzen aan tusschen de visschen en zoekt er de grootste kabeljauwen uit, die apart worden gelegd. Bij de groote sorteering krijgen de kleine exemplaren hun vrijheid weer terug, maar de overigen worden schoon gemaakt en in het ijs gezet. Bij ruw weer zijn deze bezigheden allesbehalve een pretje. Vaak gebeurt

het immers dat het sombere „man over boord” boven het geloei van den stormwind wordt uitgeschreeuwd. Behalve de kans op het verlies van menschenlevens bestaat ook het gevaar, dat bij het inhalen het net in de schroef verward geraakt. En dan is het : weg vangst, weg net ; en de schroef moet in zwaar weer vrij gemaakt worden.

De matrozen dragen allen oliejasen en de ruwe randen van dit goed scheren onophoudelijk langs hun polsen, welke dan ook bij allen rood en ontstoken zijn, hetgeen zeer pijnlijk is.

Behalve de ongemakken aan boord, blijft de zee altijd vol gevaren, zooals wrakken, zeeplanten, rotsbodems. Wel is de bodem van de Noordzee in kaart gebracht, maar absolute zekerheid heeft men niet, omdat er veel „verplaatsingen en opschuivingen” voorkomen. De „proza” van het visschersleven is wel veel groter dan de „poëzie” ervan. En het verschil met een groote passagiersboot is wel enorm. Niet alleen omdat de gasten daar heel wat meer comfort genieten, maar op een trawler moet een stuurman ook het gewone matrozenwerk doen — en op 'n Indiëvaarder heeft een stuurmansleerling nog een „heeren-leventje.”

Het zijn „mannen van stavast” zij, die op de trawlers monstren. Men kan er geen papkindertjes gebruiken. Aan veel ontbering en gevaren staan zij bloot. Toch zouden zij hun leven niet aan land willen slijten. Het slechtste komen er ongetwijfeld de visschen af, wier leven roerloos eindigt in een plasje pruttelende boterjus.

Visch sorteeren in den last.

PRIJSVRAAG

Hoe zoudt U die rollen verdeelen?

Wederom, hooggeachte lezeressen en lezers, komen wij een beroep doen op Uw scherpzinnigheid door U bovenstaande vraag ter beantwoording voor te leggen! Ge ziet hier op deze bladzijde een aantal filmartisten afgebeeld die door onze filmredacteur als 't meest geschikt werden bevonden om in een film waarvan hij zelf, geniaal man als hij is, het scenario heeft samengesteld, op te treden. In den tekst van dit scenario, dien U hier tevens vindt afgedrukt, zijn de voornaamste optredende personen op bijzondere wijze aangeduid. Wij laten nu aan U over om deze rollen te verdeelen. Ge hebt daarvoor niets anders te doen dan op een briefkaart achter de vermelde personen de letter te plaatsen van den artist die volgens U het meest voor het uitbeelden van die persoon in aanmerking komt. Het spreekt vanzelf dat het hoogst aantal stemmen op ieder der onderscheidene personen uitgebracht hier de beslissing geeft.

Wanneer Uw opgave overeenkomt met den aldus ontstane verkiezingsuitslag komt U in aanmerking voor een der

vijf en twintig uitgeloopte Prijzen

bestaande uit waardevolle luxe-voorwerpen, als: heeren zakhorloges, luxe bureau- en wekker-klokjes, zilveren vulpotlooden, zilveren beursjes, dito hangers, sigaren- en sigarettenkokers, handgeweven tafelkleedjes, -buffet- en -schoorsteenloopers, koperen sierkannen enz. enz.

Zij die een voorkeur hebben voor een bepaalde prijs kunnen dit bij hun oplossing te kennen geven; behoort men dan tot de gelukkige prijswinnaars, dan wordt zooveel mogelijk met den uitgebrachten wensch rekening gehouden.

Denk er aan: oplossingen worden vóór Dinsdag 24 Mei bij ons kantoor binnen verwacht.

De Raadselachtige Geliefde

LISELOTTE hilde bittere tranen. Heur PATROON, een rijkgeworden kurkenfabrikant, had haar dien morgen juist de betrekking opgezegd. Ouders had zij niet meer, slechts een PLEEGTANTE was de eenige, die zich bijzonder heur lot aantrok. Doch kon zij op dezen leeftijd het goede oude mensch nog wel lastig vallen met heur zorgen? Ach, was haar GE-LIEFDE maar bij haar! Jaren geleden was hij weggegaan naar verre landen en nooit had zij nog iets van hem vernomen. Toch was zij hem trouw gebleven want zij voelde, dat hij terug zou komen en dat omstandigheden hem slechts verhinderden iets van zich te laten hooren. Er werd gebeld! Dat was natuurlijk die vervelende JOHAN BALSUM, die haar reeds lang achterna liep en dien zij niet kon uitstaan. Hij was de zoon van hun Huisheer en kwam natuurlijk weer om de huur. Als zij hem de bons gaf, kon zij er zeker van zijn, dat zij op straat zou worden gezet, indien zij geen huur meer zou kunnen betalen.

Toen zij opendeed, bleek het gelukkig haar wereldsche vriendin LIA te zijn, die haar mededeelde, dat Liselotte's pleegtante zoo juist was overreden en gedood. Dit was voor het arme meisje te erg en met 'n zachten kreet zonk zij gelijkvloers. EEN DOKTER achtte opname in het ziekenhuis gewenscht, daar heur zenuwen te zwaar geschokt waren. Eerst na maanden kon zij dit verlaten, daar niets of niemand in staat was geweest haar op te beuren. Niets bezat zij meer! Alles was verkocht om de ziekenhuiskosten te kunnen betalen. In gedachten verdiept liep zij verder, tot zij eensklaps een stem hoorde, die het bloed in heur aderen deed stollen. Zij keek op... herkende haar geliefde.... en met een kreet vloegen zij in elkaars armen.

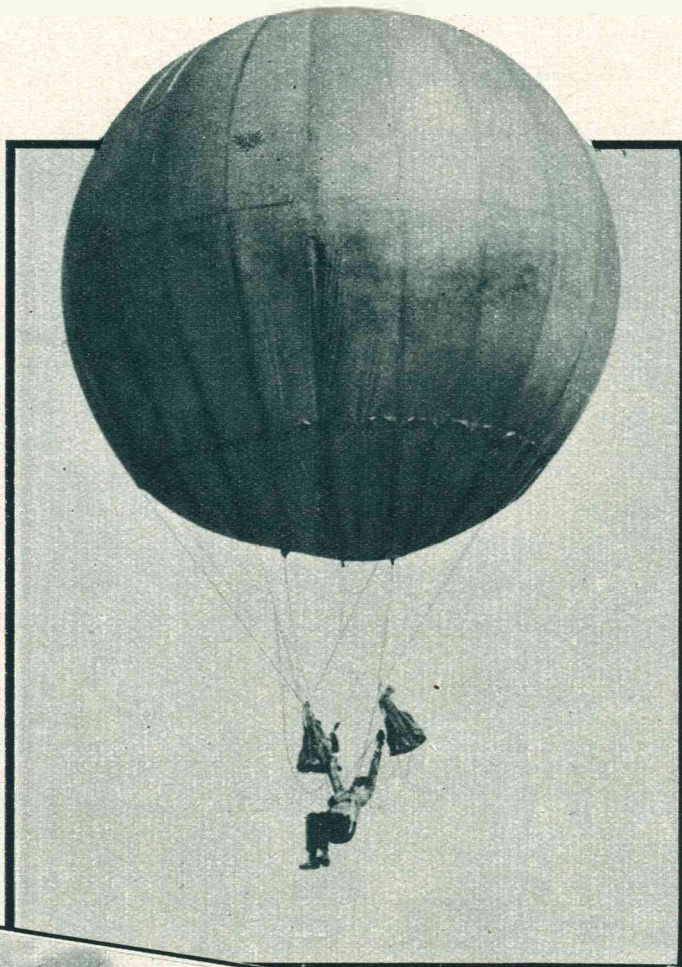
Toen het KAMERMEISJE van het groote hotel aan het Italiaansche meer, waar het tweetal zijn wittebroodsweken doorbracht, even later beneden kwam, fluisterde zij den corpulenten galanten HOTELHOUDER iets in het oor. Deze lachte, verwijderde zich eenige oogenblikken en klopte even later aan de kamer van het jonge paar, terwijl z'n DOCHTERTJE 'n grooten bouquet bloemen aanbood.

En nu pas hoorde de jonge bruid voor het eerst, dat haar lieve echtgenoot niemand anders was dan de compagnon van den beroemden MODEKONING COUTURIER.

Zeg het

Iedereen kan het natuurlijk niet doen, want niet iedereen is geschikt om met een parachute te springen; het is ook niet zonder gevaar en nogal ongewoon, maar juffrouw Esmeranda Braescu uit Boekarest heeft het gedaan, en ze heeft er succes mee gehad. Ze sprong van groote hoogte met een parachute uit een vliegmachine, vestigde een of ander record, en vond tegelijk haar liefdesgeluk.

Esmeranda is parachute-springster van beroep; zooals een ander naar kantoor gaat, stapt zij in een vliegmachine en springt er uit, om de nieuwe parachutes te probeeren voor de firma, waarbij ze in dienst is. Zij vloog daarbij dikwijls met den vlieger luitenant Popescu; Popescu kende Esmeranda wel, maar niet meer dan als het meisje dat hij mee in de lucht nam; hij keek

Esmeranda is gereed om zich uit een ballon te laten vallen.

overkomen in de duizenden meters diepe ruimte tusschen de machine en de aarde. In ieder geval volgde hij haar met zijn vliegtuig zoo goed mogelijk. Ondertusschen viel Esmeranda enkele honderden meters als een steen naar omlaag. Toen voelde zij een hevigen schok — het teekende dat de parachute was opengegaan en nu langzamer daalde. Inderdaad langzaam; het scheen Esmeranda toe, of het uren duurde, voordat zij iets op de aarde kon onderscheiden. Het vliegtuig met Popescu bleef beneden haar cirkelen.

De laatste vijf honderd meter zweefde zij als in een roes, en daarna wist zij niets meer, dan dat zij op een grasveld ontwaakte uit een bewusteloosheid, gevolg van opwinding en spanning. Zij lag op haar rug, ongedeerd, 'n beetje doezelig — en gelukkig, want dichtbij hoorde zij de motoren van het vliegtuig brommen, en naast haar zat Popescu. De vlieger scheen met dezen gevaarlijken sprong ineens begrepen te hebben, dat Esmeranda geen meisje was als ieder ander, tenminste niet voor hem. Esmeranda had dus haar doel bereikt, toen zij het wilde „zeggen met de parachute”. In het grasveld werden de van ouds bekende woorden gewisseld. Esmeranda springt niet meer, en de firma moest een andere parachutiste zoeken.

met de Parachute

Het paar dat door een parachute vereenigd werd, Esmeranda de parachutiste, en Lt. Popescu de vlieger

Esmeranda Braescu, het meisje dat „het met de parachute zegt.”

haar niet eens na, als zij uit de machine sprong. Esmeranda was vrijwel lucht voor hem, ofschoon ze onder haar kennissen als een knap meisje gold. Met Esmeranda zelf was het anders gesteld; ze ging liever twintig dan tien keer per dag haar niet ongevaarlijk beroep uitoefenen, alleen om even met Popescu te kunnen vliegen.

In haar verliefdheid zocht Esmeranda een manier, om Popescu's aandacht te trekken; ze zou met een nieuwe parachute springen, van groter hoogte dan zij tot dusverre had gedaan. De firma was er eerst op tegen, maar tenslotte gaf men toe. Zij steeg op met Popescu, 2000 M., 3000 M., hooger, hooger. Daarna ging zij kalm op den rand van de machine zitten en liet zich in de onafzienbare diepte vallen. Popescu zag haar springen; het gezicht van het meisje, dat gereed was zich in de ruimte te laten vallen, trof hem blijkbaar, en hij voelde voor het eerst angst, dat haar iets kon

En hoewel het weer buig bleek, waren er toch zoo vele mooie momenten met zon en warmte, dat de moeite ruimschoots werd beloond.

Voor wie nog niet geheel ongevoelig is geworden voor het mysterie van dit leven, en in het bijzonder voor dat van de jaarlijkse vernieuwing, zooals deze in het voorjaar plaats vindt, is de bloei, zooals deze ons ieder jaar weer opnieuw verrast,

Tegelijk met de ontlukende boomen ontbloeit bij de openluchtconcerten der traditioneele zangconcoursen op Hemelvaartsdag ook weer de liefde en rusten de Zeeuwsche paartjes onder de boomen... (Biezeling)

... waar ieder per fiets heentrekt (Dishoek).

BLOEI IN HET ZEEUWSCHE LAND

Hemelvaartsdag hebben wij altijd beschouwd als een feestdag bij uitnemendheid, een rustdag als aanloop tot de zware zomersche bezigheden.

We zijn dan ook vroolijk op pad gegaan, op de fiets natuurlijk, want Hemelvaartsdag is in Zeeland fietsdag.

Of men maakt tochten langs de bloeiende boomgaarden ('s-Gravenpolder).

Bloesem op Walcheren (Koudekerke).

Waar nieuwe en overdadige bloesemweelde boeit (Kloetinge)

Op Schouwen gaat het langs de bloemenvelden (Haamstede).

een blijde openbaring. Het is zoo merkwaardig, dat de bloei altijd onverwachts, maar dan ook ten volle uitbreekt. Eergisteren zagen we nog niets dan 'n waas van beginnend groen, en nu schemeren achter de hagen de witte bloesems in al haar schoonheid.

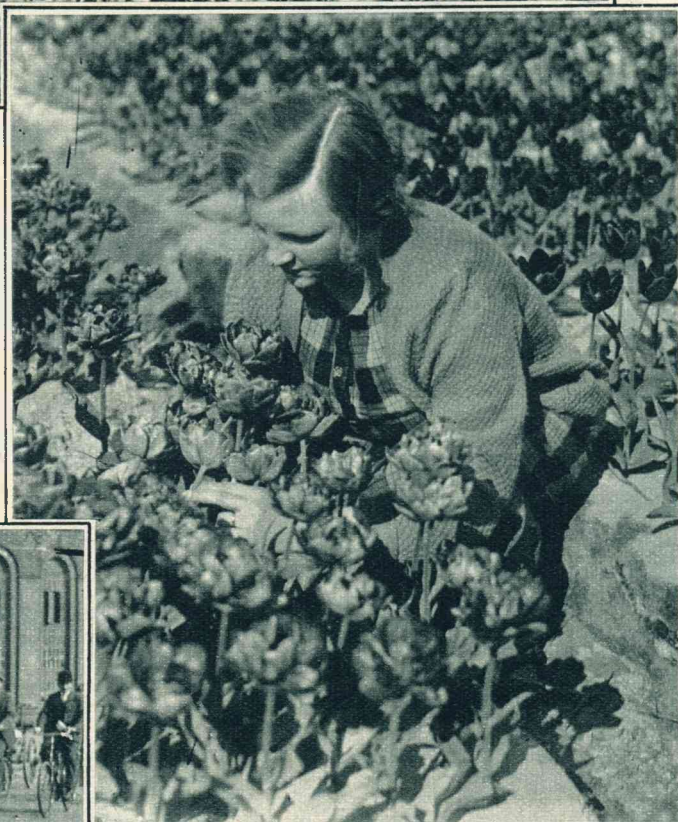
En daar, verder op, staan kleine appelboompjes, één tros van vroolijke rose bloesems.

Het leven vindt voortgang en vernieuwing, onafhankelijk van de gedachten der menschen. Ja, de boomen bloeien even weelderig in een goeden als

En dan op de fiets, het blijmoedige vervoermiddel, dat zoo bij uitstek dat voor onzen volksaard is: niet te langzaam, niet te vlug.

Wat wil men meer?

Men verlangt alleen nog, op dezen dag zoo vlug mogelijk zijn werkzaamheden te beëindigen. En daarmee geven wij dan het goede voorbeeld!

In de bloemenweelde van Zeeuwsch-Vlaanderen (Eede).

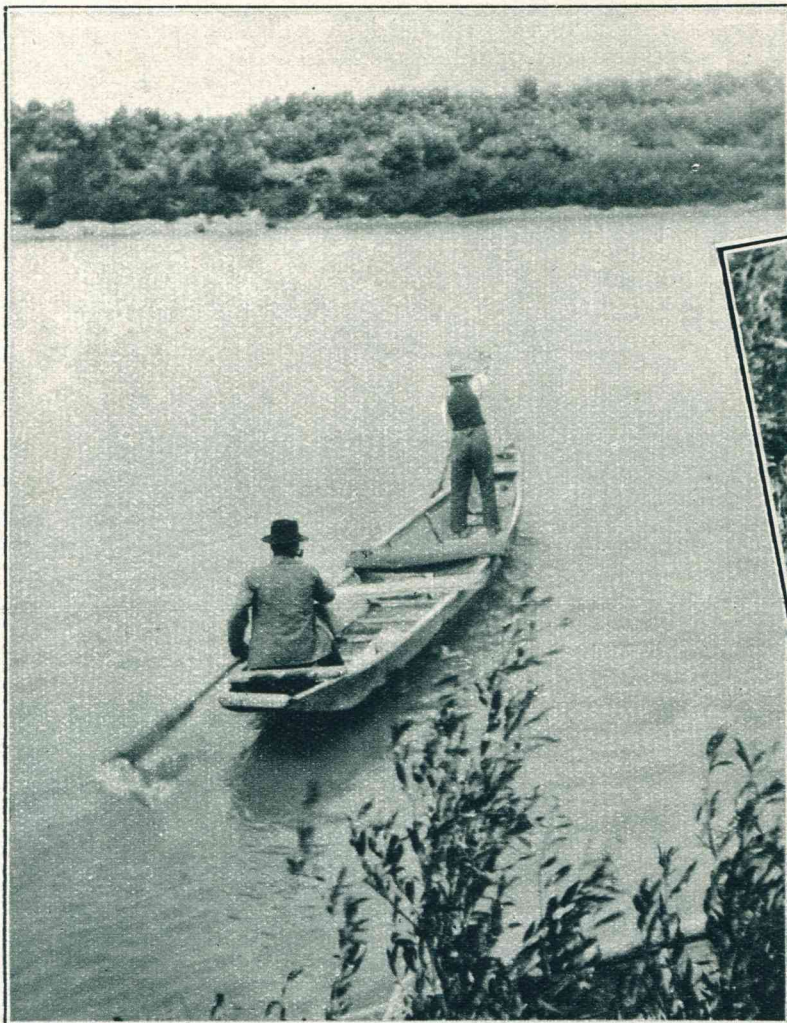
De huiswaartskeerende „dauwtrappers” per fiets en te voet.

in een slechten tijd; het leven in de natuur groeit en bloeit buiten de menselijke verhoudingen om, als een direct symbool van wat eeuwig en onaanraakbaar is.

En daarom wellicht, dat bijna niemand ongevoelig is voor natuurschoon. Daarom ook, dat Hemelvaartsdag geworden is een dag van rondtrekken door het jonge landschap.

En zoo waren dan de fietsers dezen dag weer als vanouds bij honderden langs den weg. We troffen overal de vroolijk voortpeddelende gezelschappen, familiegroepen, vriendenstoeten en meisjeskransjes, alle fietsend met of zonder bewust doel, maar in ieder geval vroolijk en zorgeloos, omdat een vrije dag met mooi weer alle zorgen van den mensch afneemt.

Donauwischers roeien naar een der vele eilanden in de breede rivier, waar ze een rijke goudwaschplaats hebben ontdekt.

Het gereedschap, dat de goudvisschers noodig hebben, verbergen zij op een geheime plaats in het struikgewas langs den oever.

GOUD IN EUROPA

Weinigen zal het bekend zijn, dat verschillende Europeesche stroomen goud met zich meevoeren. De Rijn is o.a. zulk een goudhoudende rivier. Het bezwaar is echter, dat het gehalte meestal zó gering is, dat een exploitatie met de gebruikelijke instrumenten en naar de gebruikelijke, min of meer geperfectioneerde en kostbare methodes, niet loonend is. In den Donau echter is de goudwasscherij voor de ijverige en geoefende visschers het nog wel.

De werktuigen bij het goudwasschen zijn slechts zeer eenvoudig. Een waschapparaat, om aangespoeld goudstof te reinigen van zand, leem en andere onzuiverheden.

Bij het spoelen ter verkrijging van het zoozeer begeerde goudstof, dat nochtans zoo moeilijk te winnen is.

Het goudzoeken in den stroom is een taai en moeilijk werk. De enkeling heeft met dien arbeid gewoonlijk weinig succes; gewoonlijk zijn het geheele families, die er zich mee bezighouden en tevreden zijn met een bescheiden winst. Men zegt, dat bij gestaag werken, wanneer het geluk een beetje meeloopt, het op één dag gewonnen goud 8 à 10 gram bedraagt. Veel is het zeker niet, maar toch nog wel zooveel, dat talrijke visschers aan de Donauoeveren er zich mee bezig houden.

Dat is weer het eerste beetje. Na vele uren van moeizamen arbeid toont de zoon aan zijn moeder het op een houten schop liggende fijn uitgewasschen goudstof.

't Wordt tijd om naar huis terug te keeren. De installatie wordt opgebroken.

aan de visschersfamilies toestemming gegeven om goud te wasschen en, wat er gevonden wordt, ook te behouden. Hoe lang zal het nog duren, vooraleer ook hier de karavanen goudzoekers naar de oevers van den Do-

Nog een laatste wassching thuis, onder de algemeene belangstelling van oud en jong.

Allen kijken vol spanning toe, hoe ten slotte op den schotel 't kleine hoopje schitterend goudstof overblijft — na ongeveer 14 tot 18 uren arbeid. Ook het goud wordt duur betaald!

Het zoogenaamde zeefgoud wordt van de specifiek veel lichtere mineraliën, waarin het is opgesloten, door wasschen vrijgemaakt.

Het wasschen geschiedt het eenvoudigst, zij het dan ook met de grootste kans op verlies, in de z.g. goudpan, een soort platte schotel met sterk vernauwd onderstuk of een half cirkelvormige goot, die met de hand in een stootende beweging wordt gehouden. Beter gaat het al met de z.g. wieg, een op-rolhouten heen en weer bewogen, rechtopstaande kast met zeefbodem, waarop de groote kiezelstenen blijven liggen, terwijl het zand en het leem afvloeien en de fijne gouddeeltjes door de zeef op een stuk grof linnen op den grond terecht komen. Nog beter geschikt voor het gebruik is de „Longtom”, een sterk hellende, lange goot, aan welker uiteinde een zeef het grove gesteente terughoudt, terwijl de fijnere deelen in een tweede goot met dwarslatten worden doorgespoeld, op welke dwarslatten het goud blijft hangen. In een aparten bak of pan wordt dit dan nog nagewasschen.

De Hongaarsche regeering heeft voorloopig

nau zullen trekken, om aan den goudhoudenden stroom zijn kostbaar metaal te ontnemen? Misschien nooit, als de rivier zooveel werk noodig maakt om zoo weinig goud te winnen, en waarschijnlijk is het voor land en volk ook beter, dat de goudzoekers nooit komen. Dat hebben Alaska en andere landen, waarheen alle mogelijke elementen samenkwamen om het gele metaal te vinden, wel geleerd.

De zeefdoek wordt thuis zorgvuldig nagespoeld, om toch maar niets van het kostbare stof verloren te laten gaan.

IN HET DONKER

DOOR F. JACKSON

No. 2

Maar het geval kon hem niet veel schelen. De stem van miss Baker maakte geen erg prettigen indruk op hem, zooals de stem van het andere meisje wel gedaan had. Er zat niet zulk een zachte, bekorende aantrekkelijkheid in. Er ontbrak die trilling van een ingehouden lach aan.

Miss Baker vroeg het nummer van den dokter en toen ze aansluiting gekregen had, verbrak ze door haar harde stem Philips' gepeins.

„Met dokter Burnham?” klonk het ietwat bruusk, „ja... met Elisabeth Baker. Ik bel u even op van de kamer van mijnheer Philips... Ja dokter... Ik kom hier zooveel volgens uwe instructies en bemerk nu dat mijnheer Philips al iemand heeft aangenomen... ja, een andere verpleegster, die u moet gestuurd hebben... Ik meende, dat het geval aan mij was opgedragen.”

Philips kon natuurlijk niet verstaan wat het antwoord van den dokter was, maar de volgende woorden van de verpleegster klonken hem erg raadselachtig.

„Ik dacht wel, dat er een vergissing was,” zei miss Baker, „zoudt u het niet beter even met mijnheer Philips afmaken?”

Een hand reikte hem den telefoonhoorn over... geen zachte, wonderlijk teere hand, zooals de vorige was. Een groote, stevige, praktische hand! „Hallo! Ben jij het, Burnham?” vroeg hij kortaf.

„Ja,” kwam het antwoord, „wat heb jij voor den drommel tegen miss Baker te vertellen, dat je al een andere verpleegster aangenomen hebt? En dat ik er al een gestuurd heb?”

„Nou... heb je dat dan niet gedaan?”

„Nee zeker niet! Ik heb miss Baker gestuurd. Dat is de aardigste en handigste en meest ontwikkelde verpleegster, die ik bij mijn weten ken.”

„Maar die andere moet jij toch ook gestuurd hebben?” hield Philips vol, „wie kan het anders gedaan hebben? Waar kan ze anders vandaan komen? Ik heb niemand anders opgedragen om iemand te sturen!”

„Meen je dan werkelijk, dat er iemand anders van avond bij je geweest is en dat je die hebt aangenomen?” riep Burnham in de hoogste verwondering.

„Ja, dat is zoo! Zoowat een half uur, nadat ik je opgebeld had, kwam hier een zekere miss Larrimore en die heb ik aangenomen. Als het soms een grap van je is, dan...”

„Maar ik zeg je toch, dat ik niemand anders dan miss Baker gestuurd heb?” onderbrak Burnham hem. „Als er een andere geweest is, dan weet ik daar niet van! Ik heb haar in geen geval gestuurd. Als ze dat gezegd heeft, dan heeft ze staan liegen!”

„Ze heeft niet gezegd, dat jij haar gestuurd hebt,” zei Philips langzaam en nadenkend. „En ik heb het haar feitelijk ook niet gevraagd. Maar als ze morgen komt, dan zal ik het vast en zeker vragen.”

„En hoe moet het nu met miss Baker?” vroeg Burnham.

„Het spijt me, maar daar zul je iets op moeten vinden,” antwoordde Philips.

„Hou je die andere dan toch?”

„Ja zeker,” zei Philips beslist.

Toen miss Baker weg was, leunde Philips achterover in zijn stoel. Hij stond voor een ondoorgrondelijk raadsel. Ze had hem ongetwijfeld laten denken, dat ze van dokter Burnham kwam... al had ze het niet met zooveel woorden gezegd. Als Burnham haar niet gestuurd had, waar kwam ze dan in hemelsnaam vandaan? Wie had haar dan wel gestuurd?

Hij kon maar één oplossing vinden. Burnham had er de hand in, maar tegenover miss Baker ontkende hij het, omdat hij bang was, dat ze erg kwaad op hem zou wezen. Of anders wilde hij zijn patiënt door geheimzinnig doen een beetje verstrooing bezorgen.

In die vaste overtuiging ging Philips naar bed.

HOOFDSTUK III — MISS LARRIMORE

Gewoonlijk sliep Philips tot laat in den namiddag. Maar sedert zijn oogen hem begeven hadden, sliep hij op den tijd, dat gewone menschen slapen en was 's morgens veel vroeger op.

Op den morgen na zijn vreemde avontuur met miss Larrimore was hij lang voor negenen reeds geheel gekleed en had Giddings de kamer al grondig gedaan. Alles was gewreven en gestoft en er stonden frissche rozen in verscheidene groote vazen. Zelf zat Philips in zijn grooten stoel in het donkerste hoekje van het vertrek.

„Heb je wat extra's voor het ontbijt besteld, Giddings?” vroeg hij rusteloos.

„Nog niet, meneer. Zoodra de jonge dame komt, zal ik ervoor zorgen, meneer.”

Toen ging de deurbel.

„Ik ontvang vanmorgen niemand dan miss Larrimore en den dokter,” zei Philips. „Zeg maar, dat ik me te ziek voel om bezoek te ontvangen.”

„Ja meneer,” antwoordde Giddings en ging naar de voordeur.

Een zacht, half gesmoord lachje kondigde haar aanwezigheid aan... een lachje, zooals hij het nog van niemand gehoord had.

„Doet u geen moeite om op te staan,” zei ze dadelijk bij het binnenkomen.

„Goeden morgen, miss Larrimore,” zei hij joviaal haar de hand toestekend.

„Hoe laat is het?”

„Vier minuten over negenen,” antwoordde zij.

„Dan bent u vier minuten te laat. Voortaan trek ik iedere seconde, dat u me laat wachten, van uw salaris af. Ditmaal zal ik het u vergeven. Maar laat het geen tweeden keer gebeuren!”

„U bent een erge strenge meester,” zei ze en haar stem klonk van heel dichtbij.

„Wat bent u aan het doen?” vroeg hij.

„Mijn hoed aan het afzetten en mijn haar wat in orde brengen. Er was zooveel wind, dat het me aan alle kanten om mijn ooren is gewaaid.”

„Hoe 'n kleur heeft het, als ik vragen mag?”

„Bruin.”

„Roodbruin, of zwartbruin, of goudbruin?”

„Hm... ja... goudbruin, geloof ik. Hoe dat zoo?”

„Giddings wist het niet meer. En uw oogen?”

„Wat zoudt u wel denken?”

„Ik heb er niet het flauwste idee van.”

„Van welke kleur houdt u het meest?”

„O, er zijn heel wat kleuren, waarvan ik houd.”

„Maar u hebt toch zeker wel een voorkeur?”

„Mogelijk. Ik heb zoo'n idee, dat ik bruin het mooiste vind.”

„Mijne zijn niet bruin,” antwoordde ze ernstig.

„Dat is prachtig! Eigenlijk houd ik ook niet zoo heel veel van bruin. Zijn ze soms blauw?”

„Ja,” antwoordde ze langzaam, „ze zijn blauw.”

„Ik heb altijd een voorkeur voor blauwe oogen gehad. Gek, is het niet?”

„Is het zoo gek?” vroeg ze, blijkbaar er heelemaal niet van overtuigd.

„Giddings zegt, dat u erg aardig moet zijn.”

Ze gaf daar geen antwoord op.

„Ik heb mijn gezicht nooit voldoende naar waarde geschat,” zei hij zuchtend. „Hoe zou het toch komen, dat 'n mensch de dingen, die hij bezit en noodig heeft, nooit op de juiste waarde weet te schatten? Ik zou er heel wat voor willen geven, als ik op het oogenblik in staat was u te zien.”

„Als u zien kon, dan zou ik hier nu niet zijn,” antwoordde ze zachtjes.

„Waarom niet?”

„Wel, het is toch juist omdat u zoo hulpeloos bent... u had immers iemand nodig... was dat zoo niet?”

„Ja, dat zal het wel zijn... Ik veronderstel, dat we elkaar nooit gezien zouden hebben, als ik dit tegenvallertje niet gehad had. En dat is het toch, niet waar?”

Ook daar gaf ze geen antwoord op. Hij begon zich zelfs af te vragen, waarom ze geen antwoord gaf. Hij voelde het verlangen om haar te zien hoe langer hoe groter worden.

„Is het zoo niet?” herhaalde hij nu met meer aandrang.

„Wat is zoo niet?” vroeg ze. „Neemt u me toch niet kwalijk, maar ik geloof, dat ik niet goed geluisterd heb.”

„Wat hebt u dan gedaan?” vroeg hij nieuwsgierig.

„Niets... niets dan wat denken en naar u kijken.”

„Stond u naar mij te kijken?”

Ze aarzelde en was blijkbaar een beetje beduusd. Dan gaf ze, een beetje onwennig, toe: „Ik heb zoo vaak over u gedacht...”

„En wat dacht u dan wel?” vroeg hij.

„Wel... wat u voor iemand zijn zoudt... hoe u eruit zoudt zien... en of u net zoo zoudt praten, als de menschen in uw boeken het doen...”

„Doe ik dat werkelijk?”

„Ja... nog al.”

„En zie ik er ook zoo uit, als u het uzelf had voorgesteld?”

Ze lachte wat, heel zachtjes en heel bedeesd.

„O nee... U bent veel jonger en veel minder ernstig. Ik had me altijd voorgesteld, dat u iemand van in de vijftig was. Heel groot en ernstig en geweldig... met heel doordringende oogen... en... en... een bos grijs haar. En ik heb me u altijd voorgesteld met een hond. Ik heb ergens gelezen dat u altijd een herdershond bij u had.”

„Dien heb ik gehad...” zei hij somber, „het arme beest is dood.”

Er volgde een poosje stilzwijgen.

„Ik vind u nou niets verpleegsterachtig,” zei hij eindelijk, de stilte brekend. „Hoe bent u ertoe gekomen om het te worden?”

Ze aarzelde weer... bewoog zich ongedurig op haar stoel heen en weer... en stond plotseling op.

„Ik heb nooit voor verpleegster geleerd,” zei ze openhartig. „Het dient nergens voor om de waarheid langer stil te houden. Ik ben geen verpleegster en dokter Burnham heeft me niet gestuurd.”

„Heeft Burnham u niet gestuurd?” vroeg hij ongeloovig. „Maar dat moet toch... wie zou u anders gestuurd hebben? Hoe wist u dan, dat ik u noodig had?”

Hij had zich zoover mogelijk naar haar toegebogen.

„Dat is mijn geheim,” antwoordde ze ernstig. „En ik kan het u niet vertellen. Ik kan u niets over mezelf vertellen. Ik ben hier en ik zal hier blijven, zolang u me noodig hebt, op één voorwaarde... dat u niet probeert te weten te komen, wat ik u niet uit mezelf vertellen kan... dat u me niet als een spion of dievegge zult laten nagaan.”

RUST VOOR DE VLETTEN DER HARINGTREKKERS AAN HET MARSDIEP TUSSEN HELDER EN TEXEL

Philips zat met open mond te luisteren. Dus op slot van zaken zat er toch iets geheimzinnigs achter! Burnham had haar niet gestuurd!!

„Natuurlijk zal ik nergens achter trachten te komen, wat u niet wilt, dat ik te weten zal komen,” verzekerde hij haar. „Maar het heele geval komt me toch wel bijzonder vreemd voor.”

Ze zei niets en stond maar af te wachten met de oogen op hem gericht.

„Wat voor reden kunt u bij mogelijkheid hebben, om me zoo in onwetendheid te laten voortleven?”

Nog gaf ze geen antwoord.

„Miss Larrimore!” riep hij opeens angstig, vreezend, dat ze heengegaan was.

„Ja!” antwoordde ze liefjes.

„Kunt u me nu heelemaal niet vertellen, waarom u onbekend wenscht te blijven?”

„Neen, dat gaat niet. U moogt alleen mijn naam weten. Als ik zou bemerken, dat u pogingen deed om meer te weten te komen, dan zou ik op slag spoorloos verdwijnen en u in den steek laten, of u uzelf verveelde en eenzaam gevoelde of niet.”

Haar stem klonk heel beslist en hij bemerkte, dat het haar ernst was.

„Ziezoo,” vervolgde ze op lichter toon. „Nu dat goed afgesproken is en u het er mee eens bent, zullen we maar met de dagelijksche bezigheden beginnen. Zal ik voorlezen?”

Hij dacht even na.

„Ik denk zoo, dat ik op de hoogte behoor te blijven, met wat er alzoo op de wereld voorvalt. Is het ochtendblad er al?”

„Ja zeker.” Hij hoorde haar opstaan, de kamer doorlopen en naar het blad zoeken. Hij kon het geritsel van haar japon en haar kleine stapjes op het dikke karpet onderscheiden.

„Ligt het niet op de groote tafel middenin?” vroeg hij.

„O ja... hoe weet u dat zoo?”

„Wel, ik begin afstanden te schatten op het gehoor. Toen ik u door de kamer hoorde gaan en het ritselen van het papier hoorde, meende ik, dat u niet verder kon gekomen zijn dan bij de tafel middenin.”

„Keurig!” zei ze. „En nu zal ik maar dicht bij u komen zitten en met voorlezen beginnen. Vertelt u nu eens, of u hooren kunt, waar ik zitten ga.”

Hij luisterde aandachtig met opzijgebogen hoofd.

„In den grooten stoel tegenover me,” zei hij.

„Mis!” lachte ze.

„Op het voetenbankje dan!”

„Ja, dat is goed. Maar mijn stem heeft me nu natuurlijk verraden. Welk soort berichten interesseeren u het meest?”

Hij hoorde het papier heel zakelijk ritselen onder het openvouwen en zuchtte.

„Och, dat weet ik zelf niet. Leest u de opschriften maar... dan zal ik u wel zeggen, of ik het van belang vind, dat u verder leest. Ik lees als regel heelemaal geen kranten.”

„Heusch niet?”

„Och, ik kijk ze alleen maar zoo heel even aan het ontbijt door. Als er iets bijzonders gebeurt, dan hoor je het door den dag toch wel. En ik vind het veel aardiger om nieuwtjes te hooren vertellen dan ze te lezen.”

„Dan,” zei ze doodbedaard, „zoudt u het veel prettiger moeten vinden, als ik u het nieuws vertelde... dan wanneer u het zelf las.”

„Dat is ook zoo,” antwoordde hij met nadruk.

„De rede van Snowden,” begon miss Larrimore bedaard te lezen, „Mac Donald in het Lagerhuis. De koersdaling in de suiker. Een motorongeluk in Manchester. De bruiloft, die in het water viel. De dader van den moord in Newshire opnieuw voor de rechtbank... Is daar iets bij, waar u belang in stelt?”

„Nee,” antwoordde hij spijtig.

„Lange rokken de nieuwste mode. Leven vrijgezellen langer dan getrouwde mannen?... Het te water laten van...”

„Wacht u eens even!” onderbrak Philips haar. „Leest u even wat daar staat over vrijgezellen en getrouwde mannen...”

Hij hoorde haar de krant openvouwen en omslaan en haar zachte stem, die las: „Leven vrijgezellen langer dan getrouwde mannen? Adrienne le Roy heeft een aantal beroemdheden over dat onderwerp ondervraagd en hun antwoorden verschillen nog al van elkaar. Ogden Lory, de bekende speler uit „Den Volgenden Morgen” zegt, dat ze niet in werkelijkheid langer leven, maar dat het leven hun zooveel langer toeschijnt...”

„Hou even op!” riep Philips. „Ik wil volstrekt niets verder hooren van die wijsheid van Lory. Dat is allemaal onzin. Laat hem eens ziek en hulpeloos worden, dan zullen we zien, wat hij dan zegt!”

Ze zweeg en het papier ritselde.

„Ik ben een groote dwaas geweest,” zei hij grimmig. „Ik had allang getrouwd moeten zijn. Maar ja... op slot van zaken is het misschien ook wel niet heelemaal mijn schuld geweest... Ik zat te wachten op het juiste oogenblik.”

„En het meisje, dat bij u paste, nietwaar?” waagde ze te opperen.

Hij had nog nooit iets zoo verrukkelijks gehoord als die stem van haar.

„Juist, het meisje, dat bij mij paste,” stemde hij in. „Ik geloof zoo, dat het huwelijk het verschrikkelijkste is, wat er op de wereld bestaan kan... als je de verkeerde treft...”

*De moderne
Huisvrouw
gebruikt voor het
ruiten zeemen de*

**VIKOSSE
SPONS**

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor
huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT zijn.
Helpt dus mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.
Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

**MIJNHARDT'S
LAXEERTABLETTEN**
regelen vlug
zonder kramp of pijn.
Doos 60ct. Bij Apoth. en Drogisten.

"GETS-IT"
Geeft verlichting zelfs bij de pijnlijkste
LIKDOORN
Koopt nog heden een fleschje

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag
van 225.000 exemplaren. - Voor advertenties
wende men zich tot de administratie van dit blad

FRUTIGEN
(BERNER OBERLAND) Sneltrainstation aan
de internationale lijn
Bern - Lötschberg -
Simplon.
830 M. boven Zee 300 bedden Lente - Zomer - Herfst

REICHENBACH
712 M. boven zee Hotels in alle prijs-
KIENTAL klassen.
1000 M. boven zee Verlaagde prijzen.
GRIESALP 1500 M. boven zee Prosp. door het Ver-
keursbureau in Kiental.
ZWITSERLAND
Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

PIANO'S
Het instrument, dat U
zoudt willen bezitten,
bevindt zich in onzen
voorraad. Komt U eens
kennismaken?

Vraag
catalogus 8 **BENDER**
PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS
ROTTERDAM: W. de Withstraat 32
AMSTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

**'T KINDJE
GAAT VOOR
'T EERST UIT!**

Wat 'n feest - als moeder de kleine voor 't eerst in
den kinderwagen zal meenemen.

Dan krijgt het kindje zijn mooiste kleertjes aan, die
moeder al lang voor het geboren werd, uit „Everlasting”
gebreid had: een truitje, een manteltje, een mutsje . . .
dan komt er het mooie spreitje, natuurlijk ook uit
„Everlasting” gehaakt.

„Everlasting” - het prachtige kwaliteitsmateriaal, dat
altijd even nieuw en even frisch van kleur blijft, al
wordt het nog zoo dikwijls gewasschen en al wordt het
aan de zeelucht en desnoods aan de felste tropenzon
blootgesteld.

Prijs per
knot van
100 gram
34 cent.

EVERLASTING
• 't kan er tegen

In 41 kleuren ver-
krijgbaar - ook in
meerkleurige tinten
(ombré-kleuren) - in
ongebleekt, en met
kunstzijden draad.

Bij inzending van 50 etiketten aan de
Reclame-afdeeling der Everlasting Fa-
brieken, Heeze, ontvangt U gratis ons
kostbare Handwerkbboek.
Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoe-
riger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkbboek,
met afbeeldingen in de originele kleuren.

**Kunstlanden
Gebitten**

**SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING**

Betaling desgewenscht in
12-maandelijksche termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.
Adm. **G. DE WAARD**,
Mathenesserlaan 398 b
bij de Hoozdriift - Tel. 30013
Te bereiken met alle lijnen
naar het Westen.
Voorheen van Heusdestraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinastraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B
Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 41.
DE ROON, Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56, Schiedam

Zijt gij reeds abonnee van
dit blad? . . . Zoo niet,
abonneert U nog heden!

MET
SUPERBUM
ALTJD SUCCES!
WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD 45 cts. per Kilopak
Overal verkrijgbaar

Zij moest naar bed kruipen.
Nu neemt zij twee treden tegelijk.

Trede voor trede - op handen en
knieën - zoo moest ze het doen.
En als zij in bed lag waren haar
pijnen nog niet over.
„Twaalf maanden geleden kon ik
niet slapen door de vreeselijke pijnen
in mijn knieën en ik kan wel zeggen
in al mijn gewrichten. 's Avonds
moest ik naar bed kruipen, trede
voor trede. Maar sinds ik geregeld
Kruschen Salts neem ben ik mijn
pijnen en stijfheid heelemaal kwijt
en als het moest zou ik nu met twee
treden tegelijk naar boven kunnen
rennen. Ik voel me werkelijk 10 jaar
jonger en ik wil Kruschen nooit meer
missen. Mevr. A. E. D.”

**Kruschen
Salts**

Weet u wat reumatiek veroorzaakt?
Niets anders dan de scherpe urine-
zuur-kristallen, die worden gevormd
door het traag werken der afvoer-
organen. Men kan er echter altijd
op rekenen, dat Kruschen Salts die
pijnlijke kristallen uit het lichaam
verdrift. De zes zouten in Kruschen
lossen elk spoor van urinezuur op.
En nog meer! Zij bewerkstelligen
zoo'n geregelde werking der inwen-
dige organen, dat dergelijke lichaams-
giften als urinezuur zich nooit weer
kunnen vormen. Probeer het zelf
maar eens door een flacon Kruschen
te koopen.
is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heeregracht 209, Amsterdam - C.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

„Ja,” gaf ze toe. „Voor een vrouw geldt dat net zoo.”

Ze zei het zoo nuchter, dat hij er een rilling van kreeg. Was ze misschien getrouwd geweest? Deed een bittere herinnering haar wellicht dien zucht slaken? Die gedachte werd hem ondraaglijk.

„U hebt immers gezegd, dat u juffrouw Larrimore bent, nietwaar?” vroeg hij een beetje ongerust.

„Ja-a-a,” klonk haar nogal aarzelend antwoord. „Hoe dat zoo?”

„Och... niets.... Ik... ik wilde alleen maar zekerheid hebben, dat u geen mevrouw Larrimore gezegd hebt. Ik mocht eens verliefd op u worden, ziet u? En dat zou toch al te gek zijn, ingeval u al getrouwd was.”

Hij bracht het er met moeite uit. Hij was nu eenmaal geen gemakkelijk prater.

„Toe, mijnheer Philips,” zei ze op een toon van protest. „U moet niet zulke dwaze dingen zeggen!”

„Dwaas,” herhaalde hij. „Wat zit daar nu voor dwaasheid in? Het kon toch best.”

„Het kan niet. U hebt me niet gezien. U kent me heelemaal niet! U... u zoudt het er niet op durven wagen!”

„Wat voor waagstuk zou daar dan wel in zitten?”

„U weet niet, waar ik vandaan kom, noch waarom ik hier gekomen ben. U weet niet eens, of ik u wel mijn echten naam heb opgegeven en of ik een jong meisje of een getrouwde vrouw ben!”

„Maar als ik er in slaagde u van mij te doen houden, dan zoudt u me die dingen immers vanzelf wel vertellen,” zei hij beslist.

Ze zweeg. Hij dacht bij zichzelf, dat hij er toch heel wat voor over zou hebben, om haar ook maar heel eventjes te kunnen zien.

„Wat hebt u daarop te zeggen?” vroeg hij ten langen leste.

„Denkt u heusch, dat u in staat zoudt zijn mij verliefd op u te maken?”

„Ik ben toch niet zoo'n heel erg mispunt,” zei hij bedachtzaam. „Ik zou een heel degelijk echtgenoot kunnen zijn.”

„Heusch?” Het klonk zoo echt, of ze niets anders wist te zeggen en toch wat zeggen wou.

„Ja, werkelijk!”

„Maar... het is toch best mogelijk, dat ik er al een heb? En dat zou u toch wel een beetje de handen binden, is het niet zoo?”

„Maar ik geloof niet, dat u er een hebt.”

Ze glimlachte. Hij voelde, dat ze glimlachte.

„Geen enkel verstandig man ter wereld zou toestaan, dat u zooveel tijd aan een anderen man besteedde... als hij het recht had om er tegen op te komen. Als u getrouwd was, dan zoudt u hier niet zijn!” besloot hij triomfantelijk.

„Maar mijnheer Philips!” protesteerde zij. „Twijfelt u dan aan de waarheid van wat ik zeg?”

Ze stond verontwaardigd op. En zoodra hij dat hoorde, zei hij smeekend:

„Toe... in hemelsnaam... blijft u nu toch zitten! Gaat u...”

„Dokter Burnham is er, meneer,” kwam Giddings aandienen.

„O, als ik nu maar één enkel oogenblikje jullie gezichten kon zien,” kreunde Philips spijtig.

„De gezichten van wie?” vroeg Burnham op vroolijken toon. „Ik hoop,

dat ik niet ongelegen kom, Philips. Als je het liever hebt, kom ik wel eens later terug.”

„Heelemaal niet,” antwoordde Philips. „Je kent miss Larrimore immers? Niet... laat me dan even voorstellen... dokter Burnham... miss Larrimore!”

„Hoe vaart u?” vroeg Burnham, haar de hand reikend.

„En u?” zei miss Larrimore.

„Miss Larrimore is mijn... ja, hoe zal ik het zeggen... verpleegster of gezelschapsjuffrouw of... ja... wat eigenlijk? In elk geval wil ze me helpen om de paar volgende weken door te komen.”

„Miss Larrimore,” zei dokter Burnham, „van het oogenblik af, dat hij u wegsturen mocht, bent u bij mij in betrekking. Ik denk u noodig te hebben. Ik ben van plan jicht of zoo iets te krijgen!”

Hij lachte tegen haar en zij begon te blozen.

„Miss Larrimore, ik denk zoo, dat het misschien beter is, dat u naar de bibliotheek gaat, totdat hij weg is,” zei Philips, grappig bezorgd.

„Goed,” zei miss Larrimore. Ze stond op, maar kwam eerst even naast hem staan en fluisterde: „Denkt u vooral om onze afspraak?”

Daarna ging ze de kamer uit en Burnham deed de deur voor haar open.

„Waar heb je die in hemelsnaam vandaan gehaald?” vroeg Burnham, zoodra ze de kamer uit was. „Wie is het? En hoe komt ze hier?”

„Ik weet geen steek van haar af en ik heb mijn woord moeten geven, niets te doen om erachter te komen, wie ze is,” antwoordde Philips eerlijk.

„Wat zeg je nou?”

„Wel... net zooals het is! Ze gaf op, dat ze Larrimore heette, maar liet toch doorschemeren, dat het wel eens haar eigen naam niet kon zijn. Wie haar stuurde, waar ze vandaan is en waarom ze kwam, is een raadsel voor me. Ik heb tegen niemand dan tegen jou gezegd, dat ik behoefte had aan gezelschap. En zoodra ik dat begon te voelen, heb ik me dadelijk tot jou gewend. Twintig minuten later stond ze voor mijn neus. Zeg nu eens op je eerewoord, heb je haar gestuurd, ja of nee?”

„Ik heb er niets mee te doen gehad. Ik heb haar nog nooit van mijn leven gezien.”

„Nou, dat is toch wel heel gek!” meende Philips.

„Het lijkt wel op een van je verhaaltjes!”

„Ja,” grinnikte Philips, „dat is wel zoo. Een onbekende en bijzonder mooie dame komt in het huis van den held, juist op het oogenblik, dat hij haar hard noodig heeft. Ik geloof, dat het werkelijke leven mijn ontwerpen voor mijn neus gaat wegkopen!”

Burnham stond op en begon door de kamer op en neer te lopen.

„Wat voor kleur ooggen heeft ze?” vroeg Philips even later.

Burnham gaf er niet dadelijk antwoord op. Hij scheen er over na te denken.

„Grijze,” antwoordde hij eindelijk beslist.

„Mooie ooggen?”

„Prachtooggen... groot, helder en glansvol. En mooie wenkbrauwen ook nog.”

„Wat voor kleur?”

„Donker.”

„Wat voor kleur van haar?”

„Rossig... en een bijzonder blanke huid, die er schitterend bij past. Een gezond prachtstuk van een meisje, zou ik zoo zeggen.”

„Hoe groot is ze zoowat?” vroeg Philips onbeschaamd.

„Hm... niet zoo heel klein... nee, klein is ze niet... maar erg groot toch ook niet... net een mooie lengte... ze zal zoowat tot je schouder komen, denk ik.”

„Verdraaid!” schreeuwde Philips met zijn vuist op zijn stoelleuning slaande. „Wie liegt er nou tegen me? Zij zegt, dat ze klein is en bruin haar heeft en blauwe ooggen! En die ezel van een Giddings dorst niet te zeggen, hoe ze eruit zag. Ik heb drommels veel zin, om dat verband er af te trekken en zelf eens te kijken.”

„Als je dat doet,” zei Burnham ernstig, terwijl hij naar hem toekwam, „dan zal dat kijken je drommels duur te staan komen. Als er op het oogenblik licht in jouw ooggen komt, dan sta ik nergens meer voor in. Als je zin hebt, om je heele verdere leven blind te zijn, dan moet je dat verband eraf trekken... dat is al wat ik je zeggen kan.”

(Wordt voortgezet)

Pianissimo

(Dr. WILLEM MENGELBERG)

UIT HET

Zeeuwsche

*De oude getrouwe molen
van Cadzand, vroeger
De Kat genaamd.*

*Dorpsgezicht
te Zaamslag.*

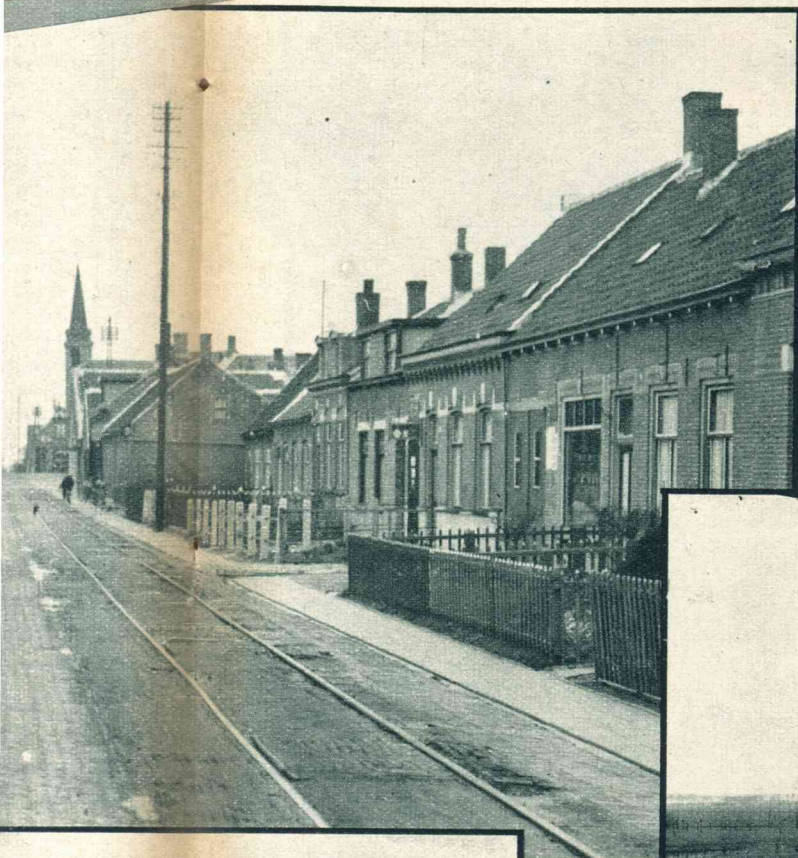
*Waar het langzaam naar
toe gaat. Een zomer-
beeld van bijzondere be-
koring onder Dreischor.*

*Een aantrekkelijk beeld van
de duinen te Westerschou-
wen, waarin reeds en-
kele fraaie villa's verzeen.*

*Voor 't eerst weer in
de weide te Driewegen.*

vsche Land

Het paard van den
ijscoman, die ondanks
het minder warme
weer ter verkoeling
zijner klanten weer
rondtrekt, moet te
Munnikendijke van
nieuw schoeisel wor-
den voorzien.

Een schilderach-
tig Weelezicht
te Ruigen Hoek.
(onder Zaamslag)

beeld van
sterschou-
reds en-
verrezen.

VROUWENLEVEN

Tailleurs en ensembles voor den zomer.

Bij alle verscheidenheid der nieuwe modes is er een algemeen streven naar de eenheid van 'n geheel. Men kan 'n kanariegele mantel dragen bij 'n blauwe japon — een zeer gewilde kleuren-combinatie — maar dan moet er een das wezen, of een hoed, of liefst beide, waarin deze kleuren allebei voorkomen. Men kan 'n kort beige manteltje dragen op een blauwe japon — dan moeten manchetten, kraag en revers echter weer blauw wezen. Men kan ook met minder volstaan, met blauwe knopen en 'n blauwe ceintuur, bijvoorbeeld, maar in elk geval moet het bijeenbehooren van het geheel tot uitdrukking komen, en het spreekt wel vanzelf dat ook de hoed bij dit ensemble niet uit den toon mag vallen. Bij 'n bont gestreepte of genopte japon wordt een effen mantel gedragen, waarvan de kleur in de japonstof wordt teruggevonden.

Naast de tailleurs zijn er nu tal van elegante

zomer-ensembles. Bijvoorbeeld: bij 'n effen hoog opgeknipten rok een blouse met wijde lange ballonmouwen; daar over heen 'n bolero met half lange mouwen in effen stof, van voren schuin dicht geknoopt in opgaande lijn. De bolero valt even over den rug en vertoont van de helkleurige geïmpremerde blouse enkel het vest en de wijde ondermouwen.

Bij weer 'n ander ensemble is de bolero zóó kort, dat tusschen rok en bolero rondom een stuk van de genopte blouse te zien komt.

Dan is er nog de bolero zonder mouwen, die ook van voren een groot

Trois-pièces van zwart crêpe de chine met witte blouse.

stuk van de blouse te zien geeft. Heel nieuw is ook de lange mantel zonder mouwen bij een japon van afstekende kleur — een beige mantel, bijvoorbeeld, bij 'n roode japon. Zulk een mantel wordt in de taille met 'n paar knopen gesloten. De wijd omgeslagen revers vertoonen een stuk van de roode taille, terwijl in den rok een roode baan tusschen de beige voorpanden van den mantel uitkijkt. Roode knopen stempelen den mantel tot één geheel met de japon.

Jongedames-avondjapon van wit marquissette met borduursel van witte pareltjes.

Roode avondmantel met garneering van zijden vlechtwerk in de plaats van bont bij een witte japon.

In Parijs werden verder ensembles ontworpen van drie japonnen bij één langen mantel.

Bijvoorbeeld: een blauwe mantel, waarbij een zwarte japon met blauw bovenstuk, een japon van blauw en wit imprimé met witte garneering en een effen blauwe japon met witte garneering.

Zoo zijn er ensembles in verschillende kleuren, en wie dus modieus gekleed wil gaan, bepale zich bij het kiezen van haar garderobe tot een en dezelfde kleur of tot een of andere harmonieuze kleuren-combinatie.

Bont wordt tegenwoordig den geheelen zomer door, zij het ook in bescheiden mate, gedragen. Paulette lanceert nu in de plaats daarvan een vlechtwerk, zooals dat bij den avondmantel van onze foto. Deze elegante mantel van soepel rood satijn wordt gedragen over een witte avondjapon van peau d'ange. De gevlochten reepen zijden vervangen bij de pelerine 'n bontrand.

Wit is vooral voor jonge meisjes nog steeds een gewilde kleur. Van een heel bijzondere charme is dan ook het model van Maggy Rouff van onze tweede afbeelding. Dit avondtoilet van witte marquissette is geborduurd met kleine witte pareltjes. De ceintuur is samengesteld uit kleine bloemen en fluweelen lint.

Onze derde afbeelding, een model van Paul Poirèr, vertoont een trois pièces van zwart crêpe de chine. De bolero is gegarneerd met applicaties en borduursel. Een gedrapeerde ceintuur omsluit de witte blouse.

PAULA DEROSE.

een **GRATIS**
PROEFFLAACON

waardoor
de jeuk bedaat
en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder- vinden den gunstigen invloed van het D.D.D. Geneesmiddel, zodra dit wordt aangewend. D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na een paar aanwendingen zijn reeds de ondrage- lijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen invloed van deze geneeskrachtige vloeistof. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. koste- loos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan de D.D.D. Company, Afd. 32, Amster- dam-C, ontvangt U gratis en franco een proef- flacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

Niets evenaart **D.D.D.** Niets overtreft
GENEESMIDDEL
TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN

de vijanden
onzer gezondheid, in het bijzonder
verkoudheden
en zoovele daardoor ontstane pijnen.
Uw beste wapen is Aspirin-Tabletten.

ASPIRIN eenig op
de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

Schoonheidsontwaken.

Zooals de milde stralen der voorjaarszon een bloesem van schoonheid aan boom en struik tooveren, wekt het dagelijksch gebruik van „Zij“-Crème een nieuwe lente in uw huid. In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

Heeft U reeds de volmacht voor de Postgiro ingevuld? Zij, die Uw steun behoeven zullen er U dankbaar voor zijn.

Eenmaal invullen is voldoende. De maan- delijksche betaling geschiedt dan auto- matisch. Doe het nog heden.

Postgiro

186.000

In de mooie maand Mei

trekt alles naar buiten; licht, lucht en zon tegemoet!
Vergeet dan niet Uw huid met

NIVEA of NIVEA-OLIE

in te wrijven, want onder Uw winterkleeding is deze week en overgevoelig geworden. Daarom dient ze beschermd te worden.

Nivea en Nivea-Olie bevatten het aan het huidvet verwante Eucerit. Door beide vermindert het gevaar van een pijnlijken zonnebrand en krijgt de huid een prachtig gebronsde teint.

Als het warm is werkt Nivea aangenaam verkoelend, bij koud en minder lokkend weer daarentegen vindt U in Nivea-Olie een bescherming tegen een te sterke afkoeling.

Eén ding moogt U echter niet vergeten, namelijk nooit met een nat lichaam een zonnebad te nemen en steeds van tevoren in te wrijven!

Prijzen: Nivea in doozen van 20 tot 90 cents, in tuben van 35 en 55 cents

Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cents

PEBECO MIJ., Sarphatikade 3, AMSTERDAM-C.

VOOR MARCELLA

DOOR A. G. GREENWOOD

Leonard Birch gapte den diamant," stond die vervelende Algy met al zijn vurigheid te vertellen, „stopte hem in een speciaal medaillon, hing dat om den hals van zijn dochttertje, besteedde haar ergens uit, ging zijn tijd uitzitten, kwam drie weken geleden vrij...."

Ik geeuwde.

„Jij bent me een kerel!" verklaarde Algy, alsof hij me van een misdaad beschuldigde. „Daar heb ik nou uren voor zitten snuffelen in een stoffige bibliotheek, en kranten van twaalf jaar geleden voor gelezen! Man, die blauwe Paget-diamant is beroemd — historisch! De bekentenis van Birch, dat ie nog bestaat, heeft kolossale belangstelling gewekt...."

„Hou op!" mopperde ik. „Ik word naar van je aanhalingen uit volkskrantjes. Ik heb wel wat anders aan mijn hoofd...."

„Dat ruzietje over een testament!" riep Algy met verheven minachting. „Ik vertel je, dat 't heele land er over op z'n kop staat! Het dochttertje van Birch is niet te vinden. De pleegmoeder is dood, en 't meisje is verdwenen, met 't medaillon. Daarom heeft Birch het bekend. Iedereen praat er over...."

„Niet waar!" zei ik knorrig. „Ik niet. Mijn ruzietje over een testament, zooals jij 't noemt, is voor mij veel belangrijker dan een schuit vol Paget-diamanten. Als ik 't verlies, ben ik een bedelaar, jongeman."

„Ik dacht niet, dat 't zoo erg was," verdedigde Algy zich. „Je wilt toch niet zeggen...."

„Ik wil dit zeggen: als de jury vóór 't testament van 1926 stemt, ben ik Highhanger kwijt, en een kolossalen lap grond, en tienduizend pond per jaar. Zóó erg is 't."

Algy floot en keek me somber aan.

„Dan zul je moeten zien, dat je wat verdienen gaat," merkte hij op.

„Ik ga eerst een potje vechten," zei ik grimmig. „Ik zal vechten voor iederen centimeter grond. Ik sta met mijn rug tegen den muur en ik verzeker je, ik geef 't niet op."

De volgende dagen stonden de kranten vol over Birch en den Paget-diamant. Toen kwam mijn zaak voor. Ik maakte voor 't eerst kennis met een recht-bank.

De advocaat van de tegenpartij diende de klacht van eischer in — hij beweerde, dat mijn oom (dien ik, tusschen twee haakjes, nooit van mijn leven gezien heb) niet goed bij zijn hoofd was, toen hij het testament van 1930 maakte, waardoor ik erfgenaam werd van Highhanger en zijn fortuin.

Ik lette niet erg op wat er gezegd werd, of waarom het gezegd werd. Mijn advocaat weerde zich als een krielhaan, toen de getuigen van den anderen kant gehoord werden en riep telkens: „Ik maak bezwaar," en deed herhaaldelijk met opgewonden stem een beroep op den president. De twee advocaten deden buitengewoon vals en woest tegen elkaar, maar in de middagpauze zaten ze samen lachend whisky-soda's te drinken.

Rare klanten, die rechtsgeleerden.

Dien middag zag ik voor het eerst den eischer — of liever de eischeres. Ik moet eerlijk zeggen, dat ik in de war was. Ik was boos. 't Was gewoonweg niet eerlijk.

Want ze was absoluut verrukkelijk — zoo'n meisje, waar je alles door zou laten doen. En daar was ik met hand en tand tegen aan 't vechten.

Ik zal haar niet beschrijven — ik zou 't niet eens kunnen — maar ze was mooier dan 't meisje, dat iedere mannelijke lezer zich voorstelt — stukken mooier — daar kan ik u mijn eerewoord op geven.

Ik was er van in de war, zei ik. De jury was er ook van in de war. Ik bedoel, dat iedereen zich een schurk gevoeld zou hebben, als hij haar iets geweigerd had. Zoo leek 't mij tenminste.

Ik probeerde niet naar haar te kijken, ik bestudeerde het grimmige gezicht van den veldwachter bij de deur en ik keek naar de reporters — toen dwong iets me, naar haar te kijken.

Ze zag strak mijn kant uit. We zagen elkaar aan — weemoedig.

Haar advocaat sprak zijn slotwoorden; hij ging zitten en fluisterde haar iets in 't oor.

Ik mag zeggen, dat mijn advocaat zich uitstekend weerde. Maar als er een heele rij menschen komen getuigen, dat mijn oom zich verbeeldde, Napoleon te heeten, en maarschalk zei tegen zijn huishoudster, is 't niet makkelijk, het vermoeden uit te wisschen, dat hij lang geen Salomon was.

De jury trok zich terug. Marcella Moxon, de eischeres, zag er moe en zenuwachtig uit. Ze had een innemend kleurtje onder ieder oog.... ik vergat, dat zij mijn vijandin was, en dat ik dicht bij den bedelstaf stond.

Terug kwamen de „twaalf mannen goed en waar", terug kwam de rechter. Het werd stil in de roezemoezige zaal. Ik had de handen tusschen mijn knieën geklemd, en al mijn spieren waren gespannen. De voorman stond op. Alles draaide voor mijn oogen.

„'t Spijt me erg, meneer Foster," zei mijn advocaat droogjes.

„O — da's wel.... in orde," antwoordde ik, en ik glimlachte werktuiglijk.

Marcella ging de zaal uit — een seconde ontmoetten onze oogen elkaar — in de hare stond medelijden. Ik geloof, dat ik haar dat kwalijk nam. Iedereen vertrok. De volgende zaak werd afgeroepen.

Het was voorbij. Ik was straatarm. Ik moest berusten, en ik probeerde te grinniken.

„Uitslag van proces Foster!" riepen de krantenjongens een half uur later langs het Strand.

Het was de eerste en eenige maal, dat mijn geval voorging bij Leonard Birch, zijn vermiste dochter en den blauwen Paget-diamant.

„Er zit een dame op u te wachten!" pufte mijn hospita, toen ze mij in de gang tegemoet kwam.

„Wie?" vroeg ik kort.

Ik had geen stemming om te luisteren naar tante Emily of nicht Emmy, de eenige vrouwen, die mij konden bezoeken.

„Ze heeft geen naam genoemd, meneer," zei de hospita.

Ik ging naar boven, naar de zijkamer met kunstbloemen onder stomp en vergroote portretten. Voor het raam stond een meisje te spelen met het gordijnkoord. Ze stond met haar rug naar me toe, maar toch herkende ik haar.

„Juffrouw Moxon!" zei ik, terwijl ik de deur dichtdeed.

Ze keerde zich vlug om, bloosde.

„O, bent u daar," zei ze, zeer snel sprekend.

„Ik moest u even spreken. Ik ben.... 't lijkt me zoo verschrikkelijk! Ik heb een gevoel, alsof ik u bestolen had."

Ze was heel jong, dus al stak ieder woord me, ik antwoordde vriendelijk:

„Zoo moet u er niet over denken. Ik sta in precies dezelfde conditie als vóór den dood van mijn oom."

„Hij gaf u een jaargeld," zei ze vlug. „Dat is bij zijn dood opgehouden. U...."

„Juffrouw Moxon," zei ik, „dit zijn mijn privé-aangelegenheden. Ik begrijp wel, dat 't uw bedoeling niet is...."

„Ik wil.... ik wil rustig kunnen slapen!" viel ze me onstuimig in de rede. „'t Hindert me geweldig — ik kan niet denken aan mijn overwinning. Ik voel me zóó beschaamd.... U haat me natuurlijk. Ik ben een dievegge voor u, die u uw erfdeel heeft afgenomen. Maar 't is mijn schuld niet. Ik ben nog niet meerderjarig. Mijn voogd heeft 't gedaan. Toe, al kunnen we geen vrienden zijn, laten we deelen. Ik zal me nooit meer gelukkig kunnen voelen, als u weigert. Ik meen 't — ik zou 't u op mijn knieën kunnen smeken!"

Haar oogen smeekten al, — ze vulden zich met tranen. Ik kneep achter mijn rug mijn vingers in elkaar.

„Weten ze, dat u hier bent?" vroeg ik kortaf.

Ze schudde het hoofd.

„Gaat u dan gauw weg. Als u ouder bent — wijzer — zult u inzien, wat 'n onmogelijkheid u voorstelt."

„Bent u zoo wrede?" vroeg ze, en ze stak een slank handje uit.

Ik greep en drukte het.

„'t Ga u goed," zei ik. „'t Was vriendelijk van u, om te komen...."

Ze trok haar hand terug en stond mij aan te zien, zich met moeite beheerschend.

„Wilt u dan.... wilt u niet...."

Ik onderbrak haar smeekende, trillende stem. „Ik zal geen penny van u aanraken," zei ik.

„Als u even nadenkt, zult u het begrijpen. Wat u wilt is absoluut onmogelijk. Van ieder ander zou 't een belediging zijn."

„Ik.... ik voel me ongelukkig!" zei ze.

„Dat is ten slotte uw zaak," antwoordde ik. „U hebt gevochten en gewonnen. Ik kan u alleen maar feliciteeren...."

„U bent onuitstaanbaar!" riep ze, en toen snikte ze.

„Als u dat blijft vinden, zult u zich niet meer ongelukkig voelen," zei ik.

Ze ging naar de deur, tastte even naar de kruk, deed open en ging de trap af. Bij den slag van de voordeur ging ik naar het raam. Ik keek naar haar eenzame, kleine figuurtje. Er deed me iets zeer.

Ik mompelde: „Ezel!" en wist, dat ik een pak slaag verdiende.

Maar ik raapte een viooltje op, dat ik op den vloer vond, en schaamde me. En ik dacht onmiddellijk aan haar, toen ik den volgende morgen wakker werd, en me sneed bij het scheren, en 't ontbijt buitengewoon ellendig vond, dus 't was natuurlijk zoo. U begrijpt, wat ik bedoel.

Ik ging dien middag naar mijn bank — een onaangename, maar noodzakelijke boodschap. De directeur glimlachte tegen me — ik keek er van op — en bij zijn uitleg gloeide ik van schaamte.

Er was dien morgen driehonderd pond op mijn naam gestort. Vijf minuten later nam ik dat bedrag in bankpapier in handen. Ik haalde eerst weer vrij adem, toen een jongedame den aangeteekenden brief, geadresseerd aan mejuffrouw Marcella Moxon, van me had aangenomen.

Twee dagen daarna vond ik op mijn kamer een brief. Die was geschreven met een onhandig verdraaid schrift, en kwam zoogenaamd van een anoniemen schuldenaar. De ingesloten honderd pond volgden zonder meer de driehonderd naar Marcella.

„Ik wil haar geld niet hebben!" mopperde ik tegen Algy. „Ik zal zelf wel geld zien te maken..."

„Valsche bankbiljetten?" vroeg hij.

„Idioot!" zei ik woest. „Algy, hoe kan een mensch geld verdienen — een massa — en vlug?"

„Zoek iemand, die 't weet en vertel 't mij dan," was zijn antwoord.

Met Algy schiet je nooit op. Toen dacht ik aan lord Tollet — den krantenkoning. Ik kende hem oppervlakkig. Ik stapte naar hem toe.

„Ik weet, dat u 't druk hebt," zei ik kort. „Ik wou geld verdienen. Ik wil eens probeeren met de journalistiek. Wat kan ik doen?"

Hij lachte — niet grof, maar toch vrolijk.

„Als je een journalistieke kraan wilt worden," zei hij, „snuffel dan de dochter van Birch en den Paget-diamant op."

„Goed," zei ik. „En dan?"

„Als 't je lukt, kun je terugkomen," zei hij.

„Dan ben je vijfhonderd pond per jaar waard."

„Goed," zei ik nog eens. „Dan begin ik maar. Hoe eerder mijn eerste kwartaal ingaat, hoe liever ik 't heb."

Ik verliet hem en ging in 't Park met mijn wandelstok figuurtjes in 't grint zitten trekken. Dat bracht me niet veel verder. Ik mag die twee uren gerust als verloren beschouwen.

Toen interviewde ik Birch — een armen, gebroken stakker. Hij kon me niet veel helpen. Hij kreeg

iedereen dag twintig journalisten op visite, zei hij. Ik deed rouwbeklag en vertrok.

Die stoel bij Tollet leek me mijlen ver weg. Ik was juist terug uit Southampton, waar ik een onbeduidend spoor had trachten te volgen, en ik vond op mijn waschtafel een vrouwensieraad — een groote ronde broche met een dun kettinkje en een stuk papier, waar op gekrabbeld stond: „Ik heb schoongemaakt en ik heb dit onder de pijano gevonden, meneer Forster. Is 't van uw? Juffrouw Keeman.”

Ik nam het ding in de hand en bekeek het. 't Was zoo groot en zoo leelijk. Ik wist er natuurlijk niets van, en als 't niet zoo'n listige sluiting had gehad, zou ik 't neergelegd en vergeten hebben. Maar er scheen haar in te zitten of zeegras, of wat vrouwen dan dragen (sommige vrouwen bedoel ik) en de sluiting was uit alle macht verborgen. Dat maakte me nieuwsgierig, en ik had niets te doen, dus ging ik er wat aan morrelen.

U hebt 't natuurlijk al geraden, en hoe vreemd 't ook is, u hebt gelijk. Opeens sprong het open, en daar lag, tintelend en twinklend op een satijnen bedje, een groote, blauwe diamant. Het versuifte me. Het leek wel een sprookje — dat heel Londen, heel Engeland naar een steen zocht, en dat je zelf naar Southampton was getrokken op een zwakke aanwijzing af — en dan, door een zuiver toeval, een zonderling en ongelooflijk toeval, dien diamant in de hand te hebben!

Geleidelijk begon ik helderder te denken. De eerste schok, de overweldigende opwinding, ging voorbij. Ik stond nu voor andere vragen. Hoe kwam die broche in huis?

De zijkamer van juffrouw Keeman werd alleen bij plechtigheden van den allereersten rang gebruikt...

U hebt al geraden, wie 't sieraad verloren had, maar ik ried 't pas uren later, toen ik in bed over-eind zat en in 't donker mompelde: „Marcella!”

Den volgenden morgen deponeerde ik den steen op de bank; maar het leeg medaillon hield ik in mijn zak, en ik deed iets, dat ik van mezelf nooit verwacht zou hebben.

Ik ging Marcella opzoeken.

De ontmoeting was natuurlijk een beetje pijnlijker — maar ik verklaarde mijn bezoek, door de broche te toonen en te vragen of zij die verloren had.

„O, ja, — ik ben zóó blij!” riep ze uit. „Ik ben 't al een paar dagen kwijt, ik was al bang, dat ik 't op straat verloren had. 't Heeft natuurlijk geen waarde, en...”

„Juffrouw Moxon,” zei ik, „u hebt vriendelijk aangeboden, me een grooten dienst te bewijzen. Ik kon dien niet aannemen, en dat hebt u misschien onaardig gevonden. Nu kunt u me helpen... aan een inkomen van vijfhonderd per jaar...”

„Dat zou me echt plezier doen,” zei ze, en haar oogen schitterden.

„Ik had graag, dat u me over die broche alles vertelde, wat u ervan weet,” zei ik. „Wilt u dat?”

„Natuurlijk,” riep ze uit. „Het is jaren lang mijn talisman geweest — zoolang ik me herinneren kan. Toen ik nog een klein meisje was, gingen mijn ouders naar Indië, en ik werd grootgebracht door een pleegmoeder, een vroegere dienstbode van mijn moeder. In 't eerst — tot ik zes of zeven was — was er nog een kind in huis. Toen ik zoo oud, was kende ik mijn ouders niet, en ik vroeg er ook niet naar. Ik wist niet eens, of ze nog leefden. Toen is dat andere meisje gestorven. Dien avond nam mijn pleegmoeder me op haar schoot. Ze vertelde me over mijn moeder — dat ze in Indië woonde, en dat ze terugkwam naar Engeland om mij te zien. Toen tilde ze dit medaillon op, dat ik, zoolang ik me iets herinneren kon, gedragen had en ze zei: „Misschien zullen ze je vragen, hoe je hieraan komt. Zeg maar, dat ik 't je gegeven heb, schat, en beloof me, dat je 't altijd dragen zult — zoolang je leeft.” „En dat heb ik gedaan,” vervolgde ze, terwijl ze het kettinkje

over haar hoofd deed en langs haar hals liet vallen. „Kort daarna ben ik met mijn moeder mee terug gegaan naar Indië en net een week vóór we vertrokken, is mijn oude pleegmoeder gestorven.”

Opeens herinnerde ik me eenige woorden van Birch. „Als ik haar ooit weerzie,” had hij droefgeestig gezegd, „zal ik haar dadelijk herkennen. Ze heeft een moedervlek in de palm van haar linkerhand — een eigenaardige plaats voor een moedervlek...”

De dood van het andere kind, het plotselinge gesprek met Marcella over haar afwezige ouders, de vreemde ijver van de oude vrouw om de aanwezigheid van het medaillon uit te leggen en haar aandacht er voorgoed op te vestigen, wekten mijn achterdocht. Als de echte Marcella eens dood was — als het kind van den veroordeelde er voor in de plaats was geschoven...?

„Dank u,” zei ik. „Waarom zouden ze zoo geheimzinnig gedaan hebben over dat medaillon? Oude mensen hebben soms rare ideeën.”

Terwijl ik sprak, stak ik de hand uit. Zij legde er de hare in.

„Wilt u... niet blijven lunchen?” noodde ze verlegen.

Ik keerde haar hand om in de mijne. Daar was het moedervlekje. Vermoeden werd zekerheid. Ik had de dochter van Birch gevonden — en den Blauwen Diamant. 't Was geen verdienste van me, maar Tollet zou zijn woord houden. Egoistisch dacht ik alleen aan mezelf. Ik nam afscheid, haar invitatie afwijzend, en reed met 'n taxi naar de bank.

Eerst toen ik daar dicht bij was begreep ik, wat mijn ontdekking voor mijzelf kon beteekenen.

Ik kon bewijzen, dat Marcella Moxon dood was, dat een onderschoveling haar erfdeel in handen had, dat deze Marcella de dochter was van een misdadiger, dat ik als naaste bloedverwant van mijn oom recht had op Highhanger — op alles. Ik huiverde. Ik kon dat niet doen. Ik kon niet naar haar slaan, haar wonden, haar in de schande storten met een vreemden vader, dien zij bijna niet zou kunnen liefhebben en eeren! Ik kon haar niet berooven van haar fortuin, ik kon haar niet arm maken!

Daar had ik haar te lief voor.

Zoo zat ik in de knel. Tenslotte ging ik met den steen naar Tollet.

„Als ik u nu eens vertelde, dat er een man bij me was geweest, die zei: Dit heb ik op straat gevonden, en me dan den Paget-diamant gaf — zoudt u dan zorgen, dat de steen in handen van den rechthebbende kwam, en mijn naam verzwijgen en me het baantje geven, dat u me beloofd hebt?”

„Ja,” zei hij.

Ik stak mijn hand in mijn zak. Ik toonde in mijn open palm den diamant.

Hij keek me aan met opgetrokken wenkbrauwen, pakte den steen, woog hem in zijn handen, bekeek hem, en legde hem toen in een la.

„Morgenochtend tien uur,” zei hij kalm. „Meneer Turner zal je zeggen, wat je doen moet.”

De ontdekking baarde opzien. Heel Londen praatte er over. Dat weet iedereen nog, ik hoef dus niet te vertellen, wat er geredeneerd, verondersteld en gelasterd werd na de restitutie van den Paget-diamant.

Maar ik had niet gedacht aan de *echte* journalisten. Die wisten me 't verhaal uit de keel te wringen — ze weten er alles uit te wringen, geloof ik. Ze gingen naar mijn hospita. Ze ondervroegen juffrouw Keeman, en daarna interviewden ze Marcella. Ik zeg „ze”, want de heer Birch deed ijverig met de pers mee.

Mijn zwijgen was vruchteloos geweest. Ik moest opbiechten.

„De Dochter van Leonard Birch teruggevonden!” stond er met vette letters in de kranten.

„Naspel van het Proces Foster!” schreeuwden de krantenventers.

Ik ging naar haar toe. Ik vond haar alleen — bleek, bang, verslagen.

„U wist het — toen u met me praatte, hebt u in mijn hand gekeken — dat vlekje... o, hoe kon u 't doen!” riep ze. „Ik ben 'n bedriegster geweest, ik heb gezwendeld, ik heb u écht bestolen!”

Ik kon er niets aan doen. Ik had tientallen manieren bedacht om het te zeggen. Ik vergat ze allemaal.

„Je hebt maar één ding gestolen,” riep ik, en in al mijn aderen scheen het te bonzen, „mijn hart, Marcella — anders niets! Ik kon 't je niet vertellen, omdat ik je liefhad. De kranten praten al over een nieuw proces tusschen ons... kan het... kunnen we niet 'n minnelijke schikking treffen? Al wat ik heb is van jou — ik vraag alleen 't woordje ja!”

Ik knielde naast haar en hield haar ijsskoude handen vast. Ik trok haar naar me toe. Maar zij worstelde achteruit, en riep:

„Ik heb je medelijden niet nodig!”

„Begrijp je dan niet, dat ik jou medelijden vraag?” zei ik ernstig. „Marcella, hier kniel ik — mijn dertig jaren knielen voor jouw achttien. Ik weet wel, dat ik er uitzie als een dwaas...”

„Neen, dat doe je niet!” riep Marcella opeens. „Je... je ziet er heel lief uit!”

En daarmee was de zaak natuurlijk beklonken.

„Eén voor één, en niet dringen...”

Olijf Olie

is de oudste en beste
schoonheidsolie!

Deze reageerbuis bevat de juiste hoeveelheid verzachtende, verjongende olijfolie, gebruikt bij de bereiding van elk stuk Palmolive zeep! Verbazingwekkend? Stellig! Maar thans ziet U waarom meer dan 20.000 schoonheidsexperts uitsluitend Palmolive aanbevelen voor het behoud van een frissche teint!

20 cent

Op ware grootte afgebeeld, toont deze buis de juiste hoeveelheid olijfolie, gebruikt bij de fabricatie van elk stuk Palmolive.

Buitengewone aanbieding

van de nieuwste opgenomen

Grammofoonplaten voor slechts f 0.90

25 cm., dubbelzijdig. Bij 10 stuks franco huis.

Vraagt Inton catalogus No. 92 en supplementen.

HEES & Co. - DELFT

Asthmalijders

Het

Asthmapoeder Boom

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeklemming.

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijgaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Uw nieuwe huid blank, frisch, zacht!

Probeert het
Recept van
dezen
Specialist

Wischt deze vetpuistjes en huidschilvers weg!

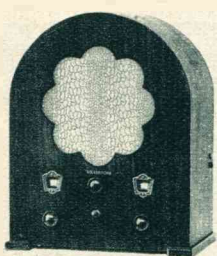
Nieuwste ontdekkingen maken het thans voor alle vrouwen gemakkelijk de huid snel te zuiveren, zacht en blank te maken — hoe grof, ruw en leelijk van kleur deze ook is. De nieuwe crème Tokalon, witte kleur (niet vet) verhoogt de spankracht, trekt de huid samen en maakt ze blank. Ze dringt terstond in de huid. Daardoor houdt het prikkelen der huidklieren op, terwijl de huidporiën zich samentrekken. Vetpuistjes worden opgelost en vallen af. Rimpels van vermoeidheid verdwijnen. De droogste huid wordt weer frisch. Olie-achtige huid glanst niet meer en ziet er ook niet meer fettig uit.

Indien regelmatig elken morgen gebruikt, verkrijgt men met deze nieuwe crème Tokalon, witte kleur, beslist een opvallend nieuwe, frissche en schoone huid, zooals op geen andere wijze mogelijk is.

GRATIS. — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende artikelen: een tube crème Tokalon Biocel, voedsel voor de huid, rose kleur, 's avonds vóór het naar bed gaan te gebruiken, een tube crème Tokalon, witte kleur (niet vet) voor overdag, een doos poeder Tokalon, poeder de riz met schuimcrème (de gewenschte kleur opgeven), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in 5 postzegels van 6 cents voor porto-, verpakingskosten, enz. aan de firma B. Meindersma, Afd. 8 E, Westerbaenstraat 154—158, Den Haag.

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de
daling
Eng. Pond

f 175.—

Compleet geplaatst met ingebouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703

Betaling vanaf f 10.- p. maand

Thans
f 145.—

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnlooze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9—3

en 6—8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout)

Iederen dag geopend van 10—12

en 7—8 uur.

Voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3—5 uur.

Adverteeren
doet verkoopen!

Gesterkt en gekalmeerd

worden Uw vermoeide en
overprikkelde zenuwen
door het gebruik van

**Mijnhardt's
Zenuwtabletten**

Glazen buisje 75 ct.

Bij Apoth. en Drogisten.

VOOR ELK Z'N KEUS

Zomer in Zwitserland

Licht - Lucht - Zon - Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG

1100 Meter boven zee
(BERNER-OBERLAND)

Prospectussen door de
Verkeersverein te Brünig-Hasliberg

Rust - Herstel - Verlaagde prijzen

Grand Hotel
SONNENBERG
boven Luzern
(Zwitserland)

Heerlijke ligging. Schitterend panorama op stad, meer en gebergte. Comfortabel huis. Verlaagde prijzen. Volledig pension vanaf Zw. fr. 8.—. Zorgvuldige bediening

VACANTIE VOOR

IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te
HERGISWIL

Prospectussen
door de Kurverein

N.V. J. HENIGER JR.

HALT!

VOOR

BEHANGSEL: ROTHMEYER

H. H. HUISEIGENAREN en BOUWERS speciale prijzen. Behang vanaf 8 cts.

BOTERSLOOT 121

TELEFOON 56301

Kipstraat, hoek Pannekoekstraat
Groene Hilledijk 212, hoek H. Croesinckstraat

In Schmarbeck (Hannover) gaat men met een dooden havik langs de huizen; als belooning voor het neerschieten van den kippen-vijand worden dan overal eieren aan de jagers gegeven.

Gedurende den grooten oorlog en in de eerste onrustige jaren na den wapenstilstand kwamen verschillende typische en zeer oude Pinkster-gewoonten in Duitschland in ongebruik. Langzamerhand echter heeft men moeite gedaan de gebruiken in verschillende deelen van het land weer in eere te brengen, met succes, zoodat de laatste jaren de deels symbolische, deels religieuze en deels ook humoristische feesten, optochten e.d. weer gehouden worden. Dat geschiedt overal onder algemeene belangstelling en deelname, waaruit wel blijkt, hoezeer de bevolking in de verschillende streken aan deze gebruiken gehecht zijn.

Pinkster-optocht in Kötzing (Beieren) die daar sinds 1512 gehouden wordt.

PINKSTER-FOLKLORE

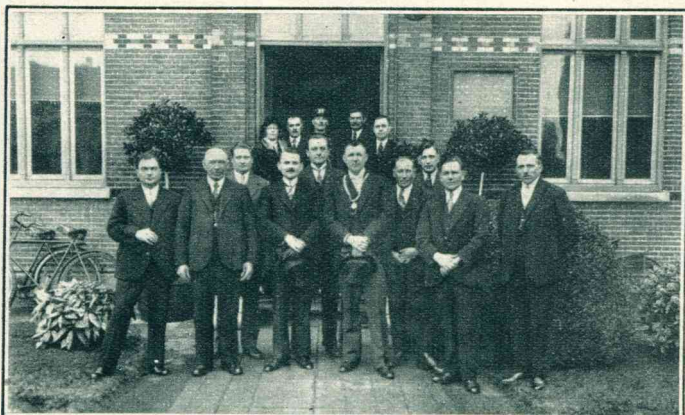
In Neder-Saksen trekt de jeugd met een Pinkster-krans van dennengroen en beschilderde eieren langs de huizen, om geld in te zamelen voor hun schoolreisjes.

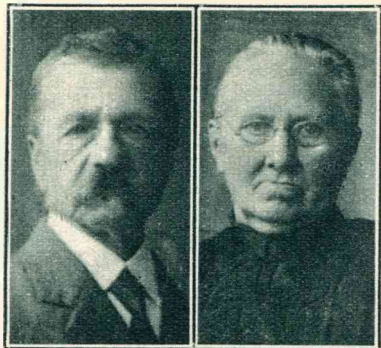
In den Harz gaan de meisjes bij zonsopgang, op den eersten Pinksterdag, naar de Pinkster-bron. Alleen op dien dag zien zij in het heldere water der bron het gelaat van hun toekomstigen echtgenoot, heet het.

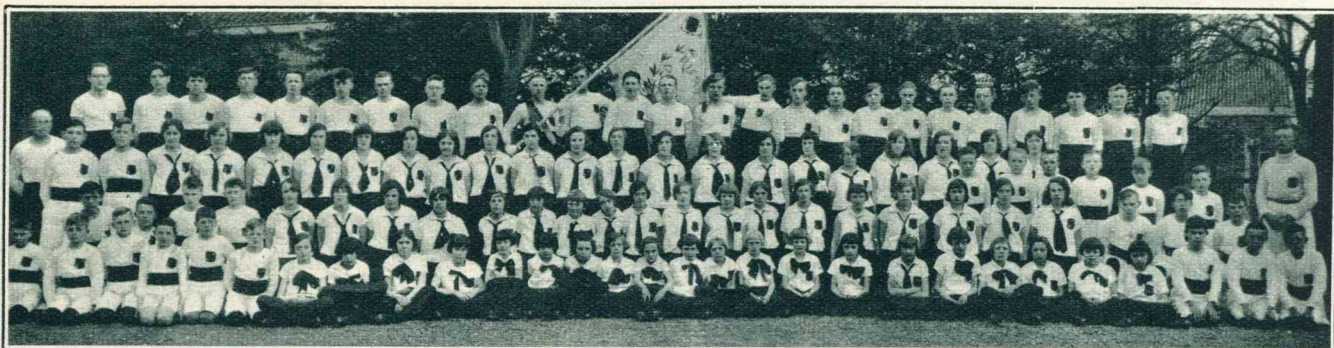
Het kinderoperette-gezelschap „Jong Leven” te Vlissingen gaf een welgeslaagde uitvoering van de operette „Repelsteeltje”.

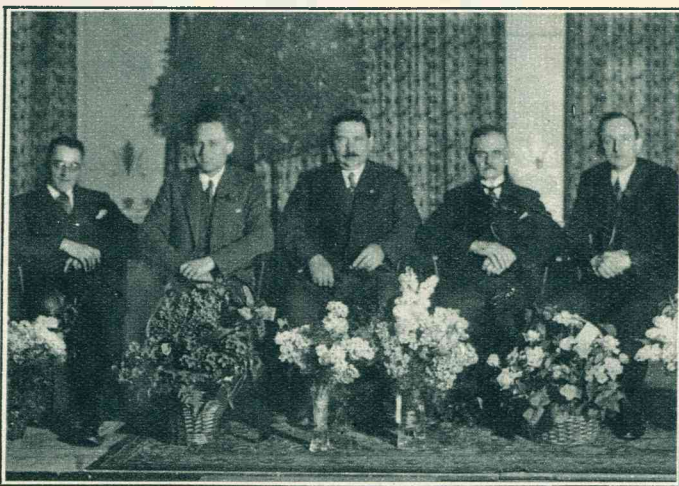
De heer R. Kieboom herdacht op 1 Mei het feit, dat hij vóór 25 jaar werd benoemd tot secretaris van Westdorpe. In een openbare raadsvergadering op Dinsdag 3 Mei werd de jubilaris gehuldigd, waarna we deze foto maakten.

Het echtpaar P. de Smit-Westerweel te Breskens viert op 10 Mei zijn gouden huwelijksfeest.

Het bestuur van 't jubilerende „Rust Roest” te Zierikzee; van rechts naar links de heeren B. C. de Mul, J. Coumon, H. Goettsch, A. D. Constandse en M. Kosters

De gymnastiekvereniging „Rust Roest” te Zierikzee mocht kortelings haar koperen bestaansfeest vieren met een ledental van ongeveer 125. Leider is de heer J. L. van den Houten (geheel rechts), voorzitter de heer W. ten Haaf (geheel links); de laatste vierde tevens als voorzitter zijn 12½-jarig jubilé.

Bie ons op 't durp

A ie mien slacht, dan 'ei je 't noe ok glad nie nae je zin. Is dat noe ok een weer, mie alsmae zukken vlaegen, en 't is nie groeizaem ok, weet je. Afijn, dae mō je noe mae nie te lange over kaerne, wan je kan d'r toch niks an vrelpe.

Vandaag 'ieuw d'r een prach van een auto stille vor de deure, en wien dienke je dā daer uutstapt? Kees Kosse, een achterneef van m'n, o, zō mae 'n dege joengen van een goeien twintig jaer.

Le woont in stad, en ik zag 'n nooit, en wat 't 'n noe eigentlijk dee voe de kost, è'k nooit zō 'eweten. Mae dae zou ik noe dan toch achter komme.

Noom Pier, zee 'um, toen m'n in de keuken zaete, wan je fermielje 'oor deur de weeke nie in de mooie kaemer, noe mō'k toch je raed is è.

Ik zegge, dā kan gebeure, m'n joengen, zeit 't mae. Jae, zeit 'un, ik bin ik indertied in zaeken 'egae, afijn, dā's te vee om te vertellen, mae 'k 'andele noe in wasmesienes en zukken spul, en dā gong een stuitje goed, 'eel goed, mae ineens was 't uut mie de negosie. Ik snapte d'r niks van, mae op een goeien dag kwam d'r een vint bie m'n die 'k wē kenden, en die zee: Kees, noe bin 'k toch mae 's bie j' 'ekomme, wan noe è'k toch een brief 'ekrege, dā's noe gewoon vreed dā 't bar is.

Zō, zee ik, dae begriep ik niks van, wat is dae dan voe een brief?

Uust is even, zee 'um, ik mō j'eest vertelle, dā j'in onderandeling mie m'n bin over zō'n mesien.

Ja, ja, zee ik, mae dat 'eit 'ier toch niks mee te maeken?

Dar 'eit net, zee 'um, lees mae's.

En ik las: Gehachte vriend, ik moed u waarschouwen voor die Kosse, gij geeft mesienis, die zijn niet waart en die koopt gij in Duisland voor wat of niets, en laat de menschen betaalen als de oogen niet opengaan om gelt af te persen — Gij geeft er een gekocht voor 20 hulden, en nieuw geveerd, en daar vraagt hij nu 150 voor. Ik acht get mijn plicht u dit te zeggen, en ge moet vooral niets tegen hem zeggen, anders lacht gij nog om ons. Hij doet net of alles van hem is, en heeft niets, en ge moet bij mij kopen, dat is voordeeliger. Achtend, uw vriend...

E mae, joeng, dā's verschrikkelijk, riep ik, toen 'k dat 'elezen à, wan d'r is gin woord van waer!

Net, zee 'um, en daevoe lae'k j'n ok leze, wan 't is gemeene laster, en ik koape mijn masiene tòch bie joe.

Afijn, zō gieng 't 'et, mae toen 'k er nog is over nae'edocht à, docht ik toch bie m'n eige: dā kan 'k nie laete loape, want 't lieken nergest op, dazze je goeien naem zō bekladde. En noe mō jie is zeggen, noom, 'oe 'k dae noe an mot.

Ja, joeng, zee ik, ik kenne die vint wē, die dat 'eschreven 'eit, dā's zō'n echte vuulderaer, en dā'k dat is achter op kieke, dan gloave ik, dā je d'r je werk van mō maeke.

Dat è'k ok 'edocht, zee Kees, en daevoe za 'k noe mae's nae 'n avekoat gae, en wel bedankt, noom Pier!

Noe bin 'k toch wē benieuwd, wat à d'r van komme zā, wan 't gaet toch nie an, zukke vuule brieven te schrijven, en ik kenne die vint 'eel goed, en ie zā d'r wē's anders over gae dienke, as t'n is voe 't gerecht staet.

't Is 'ier toch erg ok, mie 't kwaedspreken, bie ons op 't durp, den een gunt den aar 't licht in z'n oagen nie, en ik begriep ik nie, wae dat noe voe noadig is.

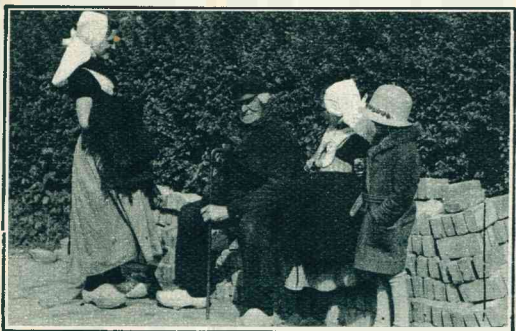
Afijn, zō is 't noe eenmaal in 't leven.

De groetenisse,

PIER VAN 'T HOF.

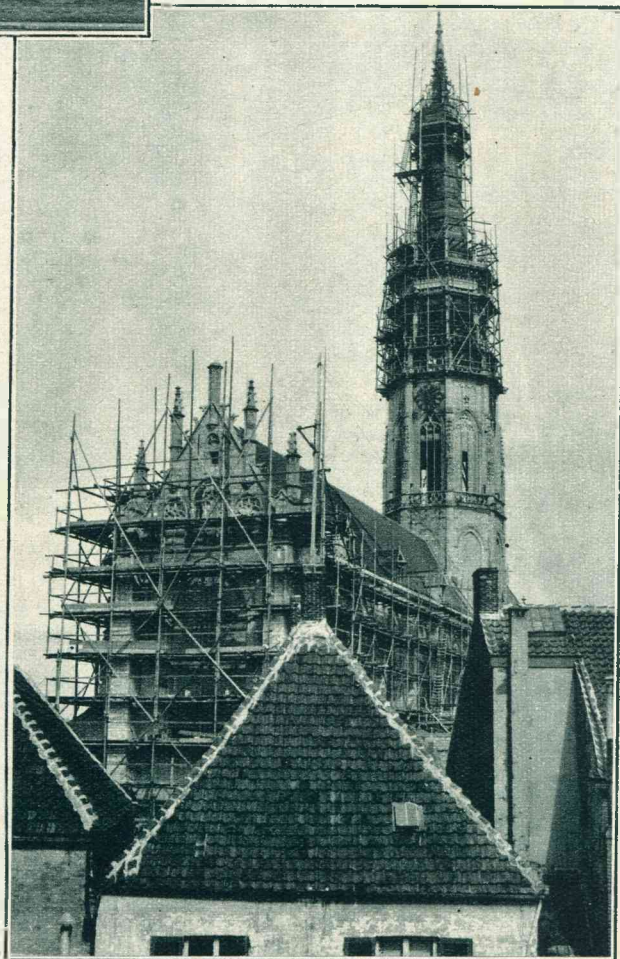
De heer A. Nederhand, hoofd der Chr. School te Goes, was op 1 Mei 25 jaar bij het onderwijs. Op feestelijke wijze werd dit feit door school en personeel gevierd.

Grootvader vertelt.

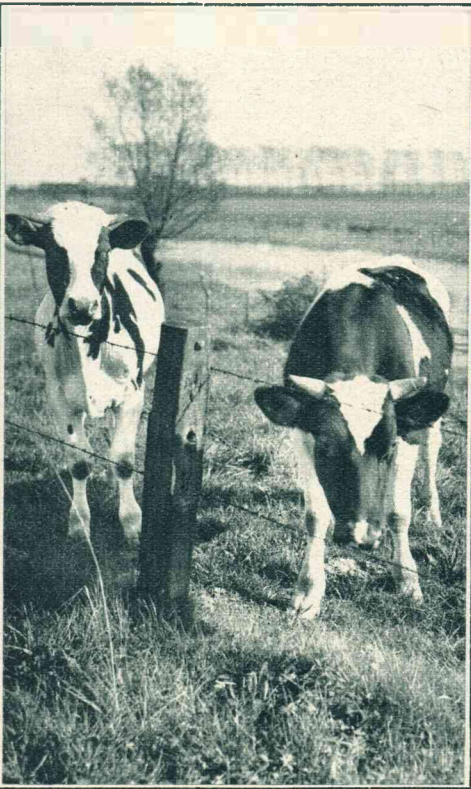
Een zeldzaam kijkje op de restauratie van de kerk te Hulst vanaf het dak van Hotel „De Graanbeurs” aldaar.

Zeeuwsch Nieuws

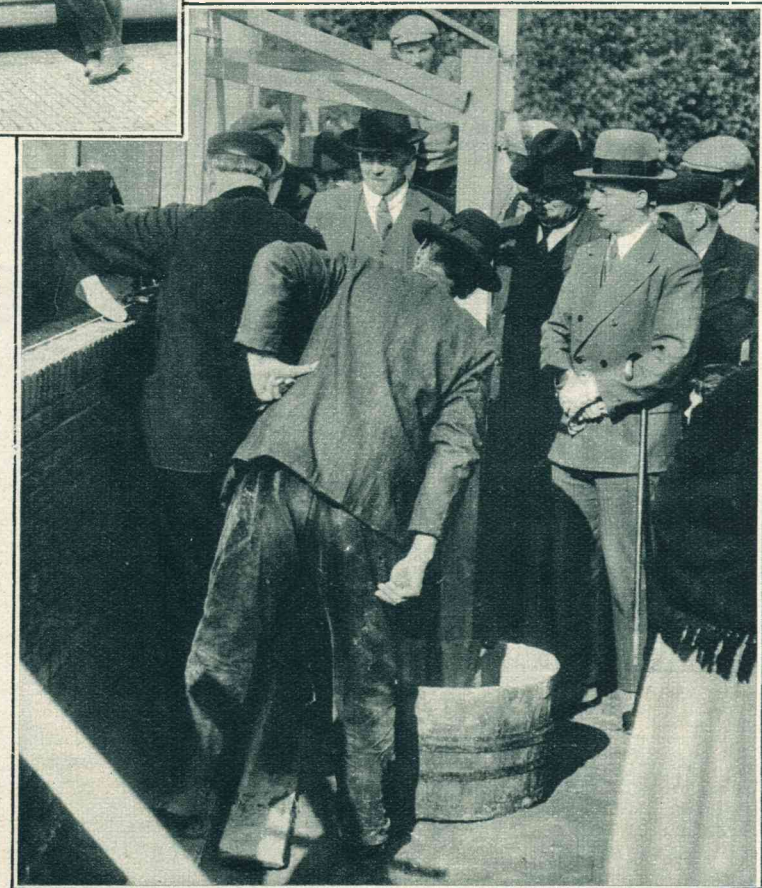
De heer van Dijk Soerewijn, thans directeur van hotel Britannia te Vlissingen, herdacht het feit, dat hij voor 40 jaar werkzaam werd in het hotelbedrijf, welk feit feestelijk werd gevierd.

Nieuwsgierige koeien onder Oostburg.

Het echtpaar P. de Punter-Maartense te Kwadendamme mocht op 1 Mei j.l. zijn diamanten huwelijksfeest vieren. Foto van het nog krasse echtpaar.

Oude getrouwen van den tramdienst Breskens-Maldegem tijdens het oponthoud van de tram.

In tegenwoordigheid van burgemeester de Mul en vele andere genoodigden werd te Kruiningen door ouderling W. Meijer (voorganger der Gereformeerde Gemeente te Ierseke) de eerste steen gelegd voor de aldaar te bouwen Gereformeerde kerk.

Terwijl een familie te Boschkapelle wegens vermeende huurschuld uit huis was gezet, heeft de zich noemende eigenaar uit België onderwijl het huis bijna totaal afgebroken. De bewoonster wacht bij de puinhoopen op de dingen, die komen zullen.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! hier is de persdienst van den officiëlen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Hansweert, dat in de brievenbus bij het kanaal een koolmees zijn nest gebouwd heeft.

Wie dus dezer dagen uit Hansweert poststukken ontvangt met guano-zegels, hoeft niet bij de Chileensche regering te protesteeren.

Uit Kapelle vernamen wij, dat een 11-jarig jongetje zijn vriendje met een gilette-mesje een oor heeft afgesneden. Wij hopen voor 't ventje, dat zijn vader barbier is, want dan kunnen er verzachtende omstandigheden in aanmerking worden gebracht.

In een der Zuid-Bevelandsche gemeenteraden vertelde de voorzitter, dat men in den Haag reeds automaten heeft, die na inwerping van 'n geldstuk een bal gehakt los laten. Zijn edelachtbare sprak hierover met zulk een smaak, dat men wel mag aannemen, dat bedoeld vleeschgerecht van voortreffelijke kwaliteit is geweest.

Op een te Terneuzen liggend schip, zoo seint ons een dorps-autoriteit, is uit een nachtkastje een belangrijk bedrag aan geld en een revolver ontvreemd. De overige inhoud van het meubelstuk was onaangeroerd gelaten. — Volkomen begrijpelijk !

De Vlissingsche postzegelvereniging zal eind Augustus een tentoonstelling houden op philatelisch gebied.

Bij de opening van deze expositie zal natuurlijk straffe port geschenken worden.

Te Ierseke is een woning finaal uitgebrand. De brand is, naar men ons bericht, ontstaan in de spekpan. Dat is nog eens een welkome afwisseling. Aldoor te moeten hooren dat de oorzaak kortsluiting bij den tafelpoot was, wordt vervelend !

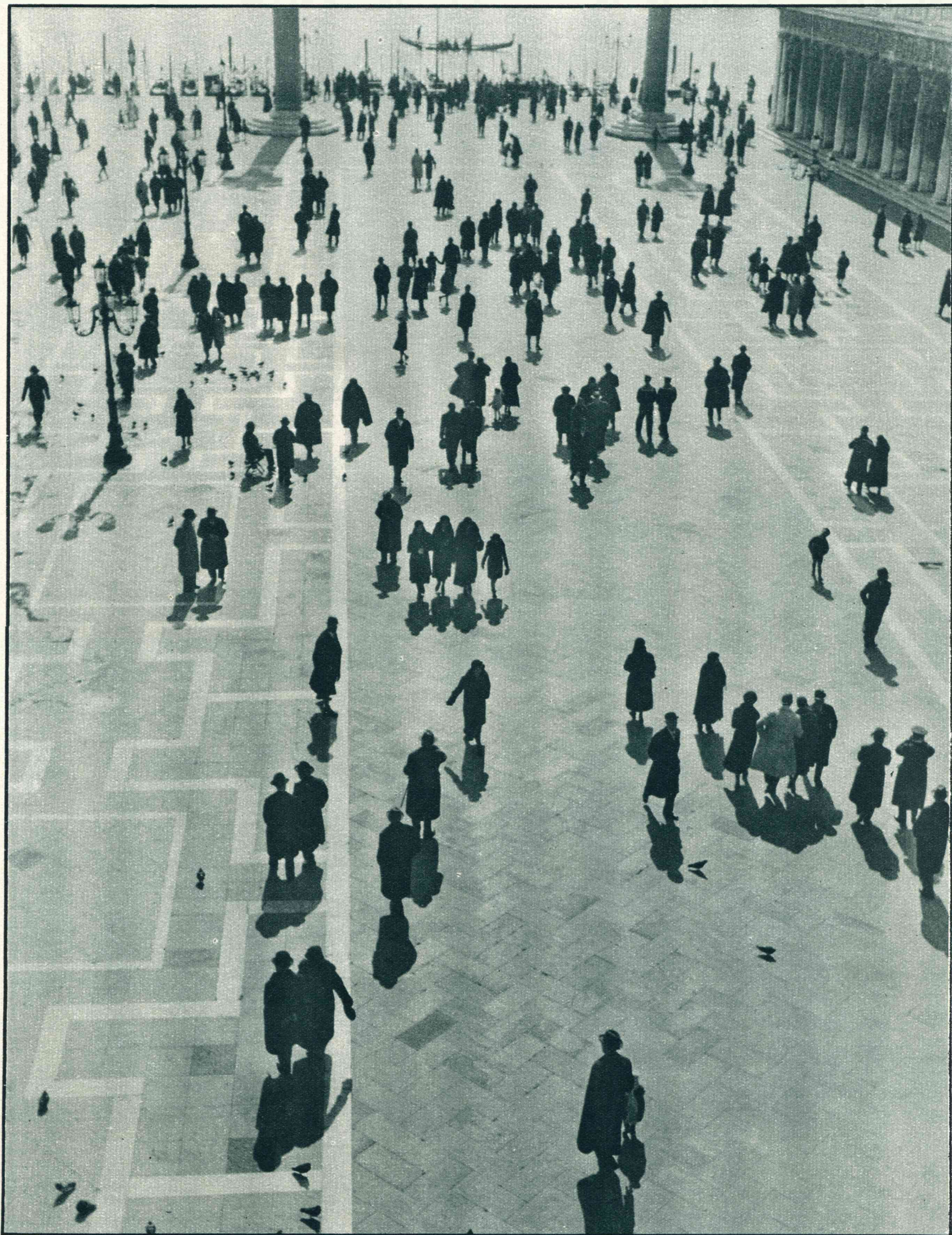
Men meldt ons uit Aardenburg, dat het thans bekend is geworden, wie vijf jaar geleden den Nederlandschen leeuw op de Kaaipoort in een Belgische vlag gewikkeld hebben.

Verwacht wordt, dat de daders gedwongen zullen worden, tot eerherstel het nationaal symbool een oranje-blanje-bleu pakje aan te passen.

Op den Bol te Wemeldinge is door een visscher uit Ierseke een oude grafsteen opgehaald. Alle oudheidkundige verenigingen zijn door het dolle heen, omdat er een onduidelijk graf-schrift op staat. De voortvarendsten zijn niet van den steen af te slaan. Een der heeren wilde er ook ter onderzoek onder kruijen, doch de dorpsveldwachter zei, dit niet te mogen toelaten zoolang de vorschcr in leven was.

De opwekking „Spaart vogels" begint vrucht te dragen in Zeeland. Te Arnemuiden zijn vier duiven uit een til geschaakt en te Aardenburg werd een kalkoen-op-eieren van een landbouwerf gestolen.

Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren !

Pantoffel-parade op het San Marco-plein te Venetië.

SPORT VAN DE WEEK

Nederland door de Iersche Voetballers geklopt

Onze voetballers hebben Zondag tegen die van den Ierschen Vrijstaat een 0—2 nederlaag geleden. Dit zal voor velen een minder prettige verrassing zijn geweest, omdat ze van de Ieren alleen wisten dat ons vertegenwoordigende team er in 1924 te Parijs van had gewonnen.

Nu dient er allereerst de aandacht op gevestigd, dat de Iersche ploeg te Parijs uit amateurs bestond, terwijl het elftal dat Zondag j.l. speelde, bijna uitsluitend uit

Het Nederlandsch Elftal, dat Zondag met 0-2 van Ierland verloor. Spelers van l.n.r. B. Paauwe, Mol, Volkers, v. Nellen, Wels, Anderiesen, Lagendaal, v. Heel, Weber, v. Run, v. d. Meulen.

Draverijen op Woudenstein te Rotterdam. Overzicht korte baan 800 M. 1 Politesse (P. Langendijk); 2 Peter Kerrigan (Th. Schermer); 3 Newbold (S. v. d. Oord); 4 Fanfare (Gebr. Knijnenburg).

profs was samengesteld. Overigens, voor de 30.000 toeschouwers, die Zondag toch weer het stadion vulden, was de zaak zoo klaar als een klontje. Onze ploeg werd geslagen door tegenstanders, die absoluut beter speelden en het strekt onzen jongens slechts tot eer dat zij er de spanning zoo lang hebben weten in te houden. De 0—2 nederlaag tegen dit elftal is absoluut geen schande geweest.

Het Iersche voetbalspel kan niet op één lijn worden gesteld met dat der Engelsche profs. Het positiepel is minder en het kopwerk niet zóó zuiver. Echter, de snelheid van handelen laat bij de Iersche spelers niet het minst te wenschen. Hierin doen zij zeker niet onder voor hun Engelsche broeders en het is dan ook het buitengewoon snelle tempo der gasten geweest dat niet alleen een speler als Lagendaal te machtig was, doch dat bovendien onze snelle vleugelspelers, van Nellen en Wels, dusdanig in het uitvoeren van hun werk hinderde, dat het aantal goede voorzetten beduidend minder werd dan wij dit gewoon zijn. Snelheid was één van de machtigste wapenen der Ieren, een wapen, waarmee zij trouwens de match in hun voordeel konden doen eindigen.

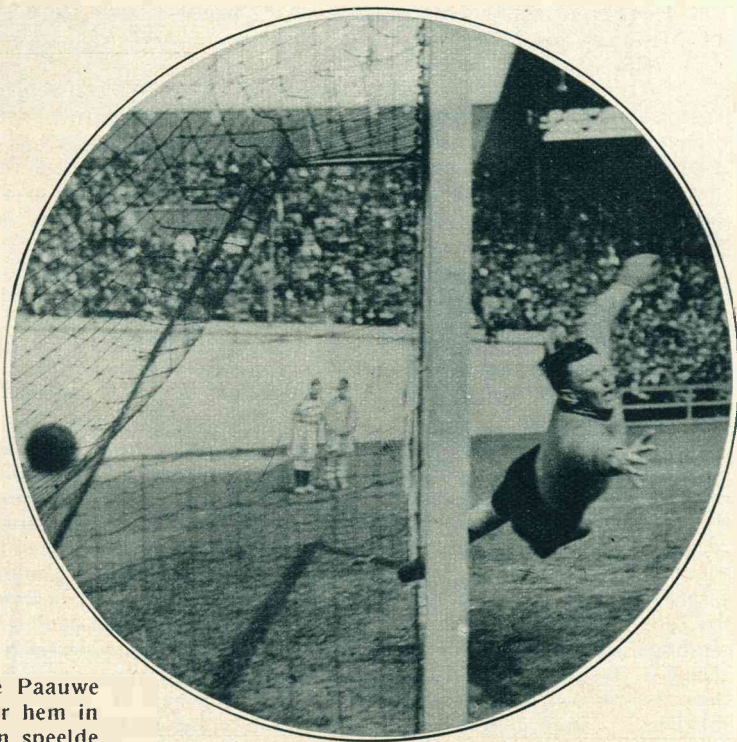
Het Nederlandsch Elftal heeft niet slecht gespeeld. Niet minder dan de laatste maal in Amsterdam tegen de Belgen. Alleen het aanvalsspel was te langzaam, hetgeen zich tegen deze watervlugge gasten natuurlijk duidelijker dan ooit openbaarde.

Het gemis van Adam, den man van den snellen start, werd daarom wel zeer gevoeld. Met allen lof voor Volkers, die tenslotte toch één der beste voor-

waartsen bleek, kon de Amsterdammer ons toch Adam niet doen vergeten. Deze speler had door zijn overrompelend spel mogelijk een gat in de muurvaste verdediging der Ieren kunnen breken, iets, waartoe Volkers noch Lagendaal in staat bleken. Het uitstekende spel van den Ierschen midhalf O'Brien en de beide backs was ons binnentrio te machtig.

Lagendaal heeft eenige keeren goed geschoten. Het zat hem hierbij niet mee. Overigens kon de Rotterdammer zich heel slecht vrij maken, omdat hij te langzaam is. Echter, snellere spelers als Mol en Volkers bleken hiertoe ditmaal toch ook nog niet snel genoeg.

Een speciale pluim verdient de jonge Paauwe voor zijn keurig spel. Dat had zijn broer hem in geen geval kunnen verbeteren. Anderiesen speelde vóór de rust op de midhalfplaats vrij goed, doch benaderde toch bij geen stukken zijn vorm van een maand geleden. Ook van Heel trad iets minder op

Het eerste doelpunt van de Ieren, door Moore op schier onnavolgbare wijze gescoord. v. d. Meulen doet een wanhopige poging om den bal nog te kunnen bereiken.

Spanning voor het doel der Ieren. Eén der talrijke afgeslagen aanvallen der oranje ploeg.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

Omwille der waarheid moeten we hier vermelden, dat Tommy Quint al sedert een minuut of vijf even weinig bewusteloos was als de twee mannen, die hem de trap opdroegen.

Hij was wakker geworden, toen Flox het voorstel uitsprak, hem in de woning van haar tante onder te brengen; en hij had tegenwoordigheid van geest genoeg gehad, om gauw zijn oogen weer dicht te doen en roerloos te blijven, hoewel de getroffen schedel hem zoo kreuwelde, dat hij zich wel bijna moest verroeren.

Zoo was het altijd geweest — als men wilde doordringen binnen het slot der prinses, moest men eerst den reus verslaan, hoewel er in de sprookjes van Grimm en anderen nooit over gummi-slangen gesproken werd.

Dat ellendige gevoel aan zijn hoofd... Wat was dat nu weer? O ja, begreep hij — een waterverband. Goeie mensen. Eigenlijk zou hij nu wel met goed fatsoen bij kunnen komen...

Maar de oude heer was voor hem.

Hij knipperde met de oogen, keek verward om zich heen, en deed toen snel en klaarblijkelijk verschrikt de oogen weer dicht. Zijn witte ook-Jonathan-baardje trok op en neer. Zenuwachtig vertrok zich het leerachtige, hard geplooid gezicht.

Men moet niet vergeten, dat er een half dozijn mensen om den ouden heer stonden, en dat die allemaal in meer of minder lange en meer of minder blanke nachtgewaden staken. Hij wist totaal niet, waar hij was — twijfelde zelfs, of hij nog wel in deze wereld vertoefde.

Toen hield iemand hem iets onder den neus, waar hem de tranen van in de oogen schoten. Hij niesde en richtte zich op.

Hoe bespottelijk het in zijn toestand ook geweest moge zijn, hij bracht het, al zittende op den divan, tot een soort buiging, en stelde zich voor.

„Mijn naam is Cornelius Gulden.”

Dit had tengevolge, dat de andere heeren, zonder aan hun eigenaardig costuum te denken, zijn voorbeeld navolgden: eerst noemde de postambtenaar Giesecke zijn naam, toen Siegfried Blutstein, en ten slotte zelfs de tekenaar Bleisenkel, die anders heelemaal niet aan ceremoniën deed; de ambtenaar met het nachthemd ging er zelfs keurig in de houding bij staan. De arme, bewusteloze Tommy Quint verbeet met wilde krachtsinspanning een opdringende lachkramp.

Tusschen zijn oogharen door begluurde hij het tooneel, en hij genoot er kolossaal van hoewel zijn schedel nu toch weer had verkozen, heftig aan 't brommen te slaan.

De oude heer tastte met de hand naar het voorhoofd. Daar had men een natten handdoek omheen gebonden.

„Keurig,” zei hij. „Verdraaid nog aan toe, nu hadden ze me toch bijna om zeep geholpen.”

„Hoe is 't eigenlijk gebeurd, meneer Gulden?” vroeg Siegfried Blutstein.

„Hoe het gebeurd is? Heel eenvoudig. Een oude truc. Ik kom uit den schouwburg... een afschuwelijk stuk, gewoon nonsens. Ik stap in mijn wagen, ik zeg: „naar huis”, en de wagen rijdt weg. Opeens denk ik, wel allemachtig, denk ik, dat is toch mijn buurt niet... ik woon in de Meinecke-sstraat... en dan zie ik, dat de chauffeur heel andere ooren heeft. — Goksch, mijn chauffeur, heeft afstaande ooren, en die had de kerel aan 't stuur niet. Ik klop dus tegen de ruit, dat hij stoppen moet. Maar hij doet 't niet — hij geeft gas — er uit springen kan ik niet... Hebt u misschien ook een glaasje water bij de hand? Dank u. Nu dus er uit springen kan ik niet met mijn negenenzestig jaren — mijn lever is ook niet heelemaal in orde, en over mijn hart zal ik 't maar niet eens hebben... mijn dokter schudt maar voortdurend met zijn hoofd, als hij me onderzoekt... enfin, daar hebben we 't nu niet over. Dus ik denk, rijd jij maar raak, en ik ergerde me nog, dat ik vijfhonderd mark in mijn portefeuille had, want ik kon me best indenken, dat die schavuit aan 't stuur me niet voor niets had meegenomen. Maar ik had de zaak toch nog te luchtig opgevat, want hier in de... hoe heet deze straat eigenlijk?”

„Mahrenholz-sstraat,” zei Siegfried Blutstein, en hij voegde er bij: „U bent in 't huis nummer 17, eerste verdieping, bij Winter.”

„Dank u,” zei de oude heer vriendelijk. Maar de eerstvolgende ademhalingen vielen hem klaarblijkelijk zwaar. „Enfin — toen we in deze straat kwamen, stopte de kerel met zoo'n ruk, dat ik mijn evenwicht verloor en van de bank gleed. Iemand trok de deur open en sloeg me over het hoofd, dat ik de sterretjes zag verschieten. Dat was een groote kerel, dien ik nog nooit van mijn leven gezien had...”

„Ik hoop, dat ik hem nog eens een keer tegenkom,” dacht Tommy, en hij kon niet beletten, dat het bloed hem naar het voorhoofd steeg. Die kleine streeling met de gummi-slang aan zijn oor was lang geen voldoende antwoord op de manier, waarop Tommy's eigen hoofd geraakt was. Er kwamen nog meer dagen!

De oude heer werd intusschen weer met water gelaafd en sprak toen verder:

„Hoe ik uit den auto gekomen ben, weet ik niet meer. Ik weet alleen nog

ma, dat een heer mij te hulp kwam, mij het huis introk en toen als een dolleman met dien grooten kerel en den chauffeur begon te vechten. Wat ik verder gedaan heb kan ik heusch niet zeggen...”

„U hebt op een geweldige manier staan schelden,” zei een meisjesstem achter Tommy Quint. Hij meende de stem van zijn komeet te herkennen, en inderdaad, het was Flox.

„Ik heb de deur op slot gedaan, en toen is er boven iemand met bloempotten beginnen te gooien. Toen zijn alle burens wakker geworden, en de kerels hebben de plaat gepoetst.”

Het gelukte den ouden heer te lachen; maar onmiddellijk daarop ging hij met de hand zijn verbonden hoofd vasthouden.

„Dus dan heeft het heele huis me verdedigd,” zei hij. „Dat zal ik onthouden — ik zal 't niet vergeten — allemachtig, wat doet mijn hoofd zeer... ik zal 't beslist niet vergeten...”

Toen werd hij lijkbleek, en Giesecke sprong nog juist op tijd toe, om hem op te vangen en te ondersteunen. Maar hij was nog bij zijn bewustzijn.

„Dank u, dank u,” zei hij zacht. „'t Was wel een beetje veel voor één keer — ik ben aan zulke dolle dingen niet gewoon... Hoe kom ik nu naar huis?”

„Ik zal een auto halen,” zei Ewald Bleisenkel, en hij was de kamer al uit.

„Wij zullen u onderwijl naar beneden brengen,” zei de postambtenaar.

„'t Zou wel goed zijn, dunkt me, als we meneer Gulden even naar huis brachten,” opperde Siegfried Blutstein.

Reizigers in knoopen rijden niet zoo dikwijls in auto's, en bovendien had hij werkelijk medelijden met den ouden heer met het geitenbaardje. Hij zag er uit als iemand, die niet meer weet, wat hij beginnen moet.

„Dat zou ik heel aardig vinden,” zei de oude heer zacht. „Nu alleen naar huis... rijden... is lang geen pretje, nogmaals allemaal... hartelijk dank... voor uw hulpvaardigheid. Goeden avond...”

Gelukkig (zoo vond Tommy tenminste) was hij nu toch weer bewusteloos.

„Vooruit, pak maar aan,” zei Siegfried Blutstein, en tegelijk werd hij zeer warm door het besef, dat hij den postambtenaar erg familiaar had aangesproken — hij wierp hem een snellen, onrustigen blik toe — maar de ambtenaar, die anders volstrekt niet aan overdreven vriendelijkheid leed, scheen het niet eens gemerkt te hebben; met vereende krachten brachten zij den ouden heer naar beneden, waar Bleisenkel juist met een taxi voorkwam.

Hij en Blutstein reden mee, de postambtenaar moest terug naar zijn gezin.

Tijdens den rit kwam de oude heer weer bij, maar spreken deed hij niet.

Zijn woning in de Meinecke-sstraat was beslist een pracht. Een huisknecht deed open, en onmiddellijk daarop verscheen nog een tweede persoon, die bij den aanblik van den ouden heer in een wilden woordenvloed losbarstte.

„Gelukkig, dat u er weer bent, meneer Gulden — ik heb de politie al opgebeld... ze hebben me den wagen afgegap, meneer Gulden — ik zou ze ik weet niet wat kunnen doen! Ze hebben me dronken gemaakt... iets in m'n bier gegooit... en toen ik wakker werd, was de wagen weg. Ik ben geschrokken als wát. Ik was van plan, toch nog even naar den schouwburg te gaan, om u af te halen, maar ik dacht, dat 't misschien beter was, als ik eerst...”

„De auto staat in de Mahrenholz-sstraat, meneer Goksch,” zei Siegfried Blutstein. Hij had een uitstekend geheugen voor namen — daar kun je niet buiten, als je in knoopen reist.

De chauffeur keek hem aan. Toen wou hij weer beginnen te spreken. Maar de oude heer bracht hem met een gebaar van dit voornemen af.

„Ik weet genoeg, Goksch. Rijd jij nu met de heeren terug, om den wagen te halen. De rest komt wel morgen. Of neen... Bel de politie even op, dat alles in orde is. Ik wil er in geen geval drukte over gemaakt hebben. En nu moet ik naar bed...” Hij gaf Blutstein en Bleisenkel de hand.

„Niet vergeten,” zei hij nog eens, „Mahrenholzstraat 17.” Hij knikte hen toe en verdween, ondersteund door zijn huisknecht, door een fluweelen portière.

De chauffeur zag er uit, alsof hem een steen van het hart gevallen was.

„Nu, zullen we dan maar gaan?” sprak hij, en hij ging Bleisenkel en Blutstein voor, de trap af.

Ook de handelsreiziger had een opgelucht gevoel.

Beneden stond de taxi nog, bedacht hij; als de chauffeur nu meereed, behoeften zij de ritten niet te betalen. Zij... dat wou zeggen hijzelf. Want Bleisenkel had er hem beslist alleen voor laten opdraaien — die had nooit geld.

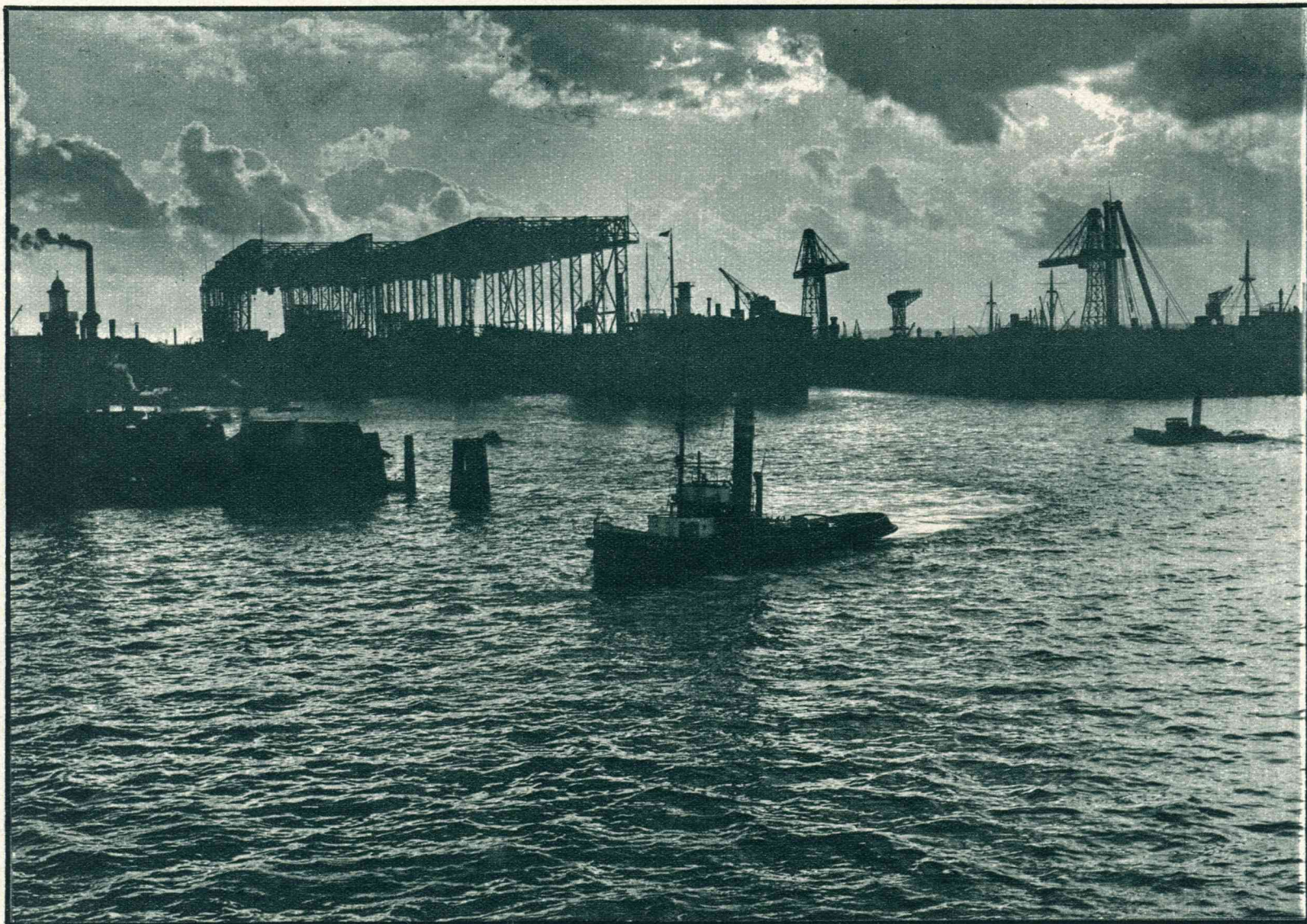
Eerste hulp bij ongelukken is een schoone zaak, maar vanwege het nachttarief bedroeg de rekening toch al vijf mark veertig!

DERDE HOOFDSTUK

Tommy Quint voelde zich eigenlijk een beetje verwaarloosd.

De oude heer kon maar lange verhalen afdraaien, met hem bemoeide men zich, hem brachten ze naar huis... en hij, de held van de heele geschiedenis, lag daar maar met zijn natten doek in een hoek, en werd klaarblijkelijk als een ster van de tweede grootte beschouwd.

Het natte verband intusschen werd nu en dan tenminste vernieuwd, en toen de oude heer met goed fatsoen was weggevoerd, werd de vraag in be-

Avondschemer over de Hamburgsche haven.

handeling genomen, of men hem naar een ziekenhuis zou brengen, of dat men een dokter zou laten komen.

Deze plannen strookten geen van beide met zijn bedoelingen, en dus gedroeg hij zich, zooals ontwakende bewusteloozen zich, volgens de romans, die hij gelezen had, behooren te gedragen; hij haalde diep adem, kreunde een beetje, kwam half overeind, wreef zich de oogen uit en vroeg:

„Waar ben ik?”

Toen men die vraag had beantwoord, sprong hij van den divan af en terwijl hij zich nog stond af te vragen, of die beweging niet een beetje al te krachtig was uitgevallen, ontmoette hij reeds den eenigszins wantrouwigen blik van Flox.

Zou hij zich nog een poosje ziek blijven houden? Vervelend was het wel, maar....

„Wilt u wel eens gauw....” zei ’n goedgehartige oude-damesstem. „U bent nog veel te zwak.... u moet direct weer gaan liggen!”

Een oogenblik ontmoette zijn blik dien van zijn „komeet”. Toen gaf hij gewillig gehoor aan de vriendelijke uitnodiging.

Waarom ook niet? Het was op dien divan heel goed liggen! En zooveel had hij wel al begrepen: in zijn rol van zieken man kwam hij ’t verste. Als hij dat wapen niet gebruikte, vloog hij zeker in minder dan geen tijd de deur uit.

De oude dame kwam alweer met ’n nieuw compres aan — zij behandelde hem heel lief en zorgzaam.... maar allerwaarschijnlijkst zou zij uit een heel ander vaatje gaan tappen, als zij merkte, dat de gewonde held niets was dan een jonge man, die haar dochter of haar nicht — o ja, haar nicht — naliep.

„Zeg tante, zou ’t niet beter zijn, als we voor dezen meneer ook een auto lieten komen? Hij heeft ’t thuis in ieder geval makkelijker dan hier — we kunnen niet eens een dokter opbellen.”

Tommy had zijn oogen alweer half dicht. „Nee, nee....,” zei hij vlug, en hij deed zijn best, om den vermoelden toon van den ouden heer Gulden na te bootsen. „Geen kwestie van.... van beter hebben. Ik wou.... dat ik hier kon blijven.”

„Ja maar....”

„Laat hem maar blijven, kind. Als hij ’t toch zelf zegt.... Waar hebben we anders de kamer vrij voor! Ik zal hem voor den nacht een degelijk verband omgeven — die wond is zoo heel erg niet, meneer is alleen nog maar een beetje zwak, als ’t morgen niet beter is, laat ik dokter Grauwetter komen. Maar ’t zal morgen wel beter zijn. We hebben nog wat havermout staan, weet je wel? Van vanmiddag. Beter kun je nooit hebben voor een verband.”

Terwijl de oude dame sprak, stond ze onophoudelijk tegen haar nichtje te knipoogen — begreep dat kind nu nog niet?

Waarom zou een mensch met dure advertenties werken, als er zoo’n nette huurder vanzelf ’t huis binnen kwam vallen?

Anders was ze toch niet zoo traag van begrip! Als hij eerst maar eens een keertje in het prachtige bed geslapen had, het bed met de echte goede veeren, zou hij den prijs beslist niet te hoog vinden.

„Ik ben u verschrikkelijk dankbaar,” zei Tommy met een zwakke stem.

Hij had het vaste besluit genomen, zoo lang mogelijk in de nabijheid van zijn komeet te blijven, al moest hij er weer bewusteloos voor worden. Dat was echter niet noodig. Flox gaf toe, de schouders ophalend en met een knorrig vertrekken van de onderlip.

Tien minuten later lag Tommy in het veeren bed van wijlen den heer August Winter, met een zacht en warm havermoutverband om het hoofd.

Even kwam de gedachte in hem op aan Matternheim, die hem had uitgenoodigd met de duidelijke bedoeling, hem voor te stellen aan de een of andere jongedame, met wie een verbintenis o zoo geschikt zou zijn.... en hij bepeinsde vluchtig, wat hij morgen door de telefoon zeggen zou, om zich te verontschuldigen.

Maar hij dacht nog meer aan zijn komeet. Hij wenschte aan geen jonge dames voorgesteld te worden, nu hij haar had gezien! Dat ze hem had aangeemoedigd, kon hij niet beweren. Op straat had ze hem ongeveer niet aangekeken — alleen maar uitgelachen. Maar dat ongeluk was zijn geluk geweest. De misdaad van anderen had hem goed gedaan. Hij was nu de logé van haar tante, misschien zag en sprak hij haar morgen weer, en dan kon hij zich van zijn beste zijde laten kennen. Enfin, maar afwachten en dagen tellen!

Hij dacht ook even aan zijn kamer in het hotel. Daar sliep je eigenlijk prettiger.... maar dan was hij verre van zijn geluksgesternte.... ’t Zou hier nog gaan, als dat ellendige verband....

In plotselinge woede greep hij naar den doek met de zachte warme vulling, hij rukte, en slingerde hem naar den versten hoek van de kamer.

Toen Flox den volgende avond van haar kantoor thuiskwam, vond zij haar tante in een stemming van stralend geluk.

„Zie je, wie heeft er weer eens een keer gelijk gehad? Hij heeft gehoord, voorloopig vast voor een maand!”

Flox toonde over dit bericht niet erg veel geestdrift.

„Wat is ’t eigenlijk voor iemand?”

„Hij heet Quint. Thomas Quint. Dat klinkt in ieder geval erg fatsoenlijk.”

„Ja, erg fatsoenlijk,” herhaalde Flox droogjes. „En wat voert hij uit? De tante keek haar verwonderd aan.

„Dat.... dat heb ik hem eigenlijk niet eens gevraagd,” antwoordde ze.

„Hij maakte zoo’n goeden indruk.... en hij heeft vooruit betaald ook....” Flox schudde het hoofd.

„Dat kan zoo toch maar niet, tante. ’t Kan wel.... ja, ik weet niet wie zijn. In ieder geval moeten we ’t weten.”

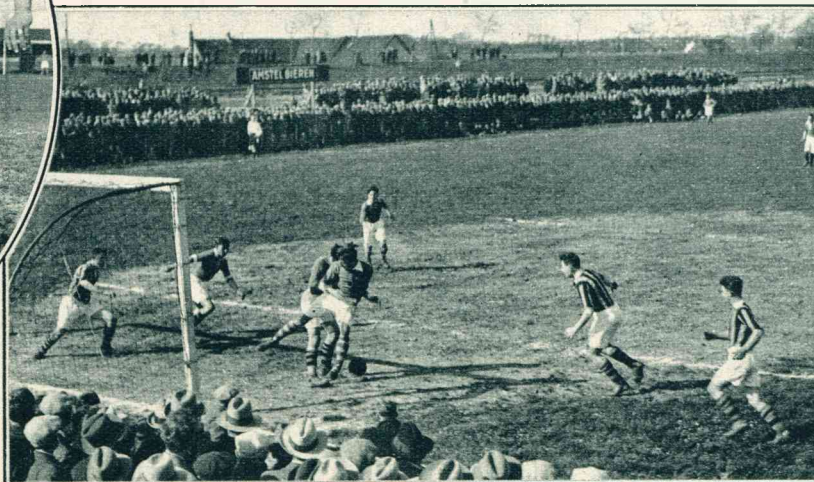
„Ik durf ’t hem nu niet meer te vragen!”

„Dan zal ik ’t wel doen. Is hij thuis?”

„Ja,” zei de tante. Ze voelde zich een beetje verlegen. Het meisje had natuurlijk gelijk. Je moet weten, wien je in je huis haalt. Maar hij zag er zoo keurig uit, zoo echt sympathiek....

De wedstrijd Middelburg-Valkenswaard, welke door de 1e klassers werd gewonnen. Zondag j.l. kregen de Zeeuwen echter reeds gelegenheid revanche te nemen, hetgeen zij op overduidelijke wijze deden. Een spelmoment voor het doel van Middelburg. De strijd om den bal.

Overzicht tijdens den wedstrijd Middelburg-De Valk. Een benauwd oogenblik voor het Valkendoel.

Sport van de Week

Groote vreugde bracht de afgelopen Zondag voor alle Vlissingsche voetbal-enthousiasten, toen hun favorieten er in slaagden door een fiksche 5—0-overwinning op de cadetten het tweede-klasseschap opnieuw te veroveren. Wij wenschen Vlissingen van harte geluk met dit resultaat. Twee jaar hebben de Vlissingers in de derde klasse moeten doorbrengen, een klasse waar zij niet in thuishoorden, omdat hun spel in het jaar toen zij degradeerden ontegenzeggelijk veel te goed was om te moeten afdalen naar een lagere klasse. Het is een korte periode, welke Vlissingen in de derde klasse heeft doorgebracht, en toch is het naar onze meening merkbaar, dat zij twee jaar achter elkaar hebben gestaan tegenover veel mindere tegenstanders. Hun spel heeft er onder geleden en was in den laatsten wedstrijd van zoodanigen aard, dat het voor een enigszins succesvol optreden in de tweede klasse nog veel verbeterd zal moeten worden. De cadetten, Velocitas, hebben het in de tweede klasse niet kunnen volhouden, hoewel het evenmin een ploeg is, die ook weer in het derde klasse milieu past. Niet dat wij willen beweren, dat haar spel j.l. Zondag op tweede klasse peil stond. Integendeel, het leek meer op een slechten derde klasser. Velocitas is evenwel een ploeg, waarop, in verband met andere door haar leden beoefende sporten, niet te rekenen valt. Zij zal een wedstrijd tegen het zwakste zusje verliezen, om straks het kampioenselftal op overtuigende wijze te kloppen. Zoo verscheen j.l. Zondag ongetwijfeld een verzwakt Velocitas-elftal in het veld tegen onze rood-witte provinciegenooten.

In de eerste helft hebben de cadetten zich goed gehouden en er zijn in den aanvang momenten geweest, dat hun spel werkelijk hoger stond dan dat van de Vlissingsche ploeg. Het aangeven, plaatsen en passeeren was in die momenten

zijn tegenstanders niet en vreesde elk oogenblik een vinnig offensief van de cadetten. Verder dan enkele uitvallen brachten zij het evenwel niet en dan konden deze uitvallen door de zeer doorzichtige en vaak te korte speelwijze nog zeer gemakkelijk door de beide goed spelende Vlissinger backs onderschept worden. In laatste instantie was er nog de rood-witte doelman, ongetwijfeld de beste speler uit het Vlissingen-team, voor zoover men dan een doelman met andere spelers vergelijken mag. De groote nederlaag, welke de cadetten te slikken kregen, hebben zij hoofdzakelijk aan hun doelman te danken. Drie blunders brachten de eerste drie doelpunten, waaraan Vlissingen nog twee werkelijk mooie goals toevoegde. Het spel der Velocitas-aanvallers was niet doortastend genoeg, terwijl er geen schutters in zaten, die eenig gevaar konden brengen voor de Vlissingsche veste. Wij hebben het spel der Vlissingers niet hoopgevend gevonden voor de tweede klasse, er waren vele slechte momenten. Behalve de keeper kon ons de middenlinie, die niettemin ook wel eens zoek was, het beste bekoren. Met de spil als den besten speler van het trio heeft deze linie vaak goed werk gedaan. Enfin, de Vlissingers hebben nog een heelen zomer ter beschikking om zich in conditie te brengen voor den strijd in de tweede klasse. Na een niet onderbroken zegetocht door derde klasse competitie en promotie heen is het oude milieu weer bereikt. Toont nu, Rood-witten, dat gij waardig zijt deze plaats in te nemen.

Dat de wonderen de wereld nog niet uit zijn, hebben wij kunnen ervaren bij het vernemen van den uitslag van den voetbal-wedstrijd De Valk — Middelburg.

Vlissingen promoveert weer. Een 5-0 overwinning op Velocitas bracht het tweede-klasseschap terug. Goal! Vlissingen scoort het vierde doelpunt. Groot gejuich langs de lijnen.

„af”. Het duurde echter niet lang of wij zagen Vlissingen langzamerhand terrein winnen en de leiding in handen nemen, een leiding, welke zij den geheelen verderen wedstrijd gehouden heeft. De 1—0 stand met de rust gaf den Vlissingers nog lang geen zekerheid of hoop op de overwinning. Men vertrouwde

In eigen huis laten de Zeeuwen zich op overtuigende wijze door de Valken kloppen en ziet, drie dagen later spelen zij het klaar dezelfde ploeg op eigen veld een 3—0 nederlaag toe te brengen. Plotseling heeft de toestand zich nu weer in het voordeel der Zeeuwen gewijzigd, omdat Juliana er in slaagde haar eerste overwinning te behalen op Helmond. De situatie is nu zoodanig, dat zich ver-

schillende mogelijkheden voordoen. Er is nog een kans en wij achten die niet gering, dat Middelburg volgende week het eerste-klasseschap binnen heeft. Zij moet dan den wedstrijd tegen Juliana thuis winnen, terwijl Helmond De Valk een nederlaag moet toebrengen. Zoowel Middelburg als Helmond achten wij in staat met Pinksteren een overwinning te behalen. Moge onze voorspelling uitkomen, opdat Zeeland weer in het bezit gesteld worde van een eerste klasser.

Beschonken? Neen, Likdoorns!

Waarom?

Meewarige en spottende blikken volgen den strompelenden, hinkenden voorbijganger.

Natuurlijk: Likdoorns! Wie ze zelf heeft, weet er van mee te praten.

Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland maakt een eind aan de kwelling. De hamerende pijn houdt onmiddellijk op, zoodra U deze remedy er op legt.

De oudste, hardnekkigste likdoorn of eeltplek verdwijnt binnen 2 dagen. De toepassing is verbluffend eenvoudig en practisch. De remedy kan niet verschuiven door het patent.

Met een zucht van welbehagen kunt U weer uw schoenen dragen. Trannosan Remedy helpt absoluut zeker.

Garantie: U ontvangt uw geld terug, als U niet tevreden bent. Deze garantie is eenig op de wereld.

Koop nog heden een doosje tegen slechts 45 cents voor veelvuldig gebruik.

Gratis:

In elk doosje een gratis voetbad van Prof. Dr. Polland voor een serieuze proef. Bevrijdt Uw lichaam van de verslappende giftige sappen en houdt Uw voeten gezond.

Trannosan Company - Rotterdam

Fabriek en Kantoor: Filialen in: Parijs - Brussel - Berlijn - Londen
Verlaatztr. 52-56 Zürich - Innsbruck - Athene - Batavia - Paramaribo

Trannosan helpt snelenwel

„Gaaf u dan maar mee,” zei Flox, en de tante volgde haar bescheiden.
„Binnen,” zei Tommy.

Hij zat gehurkt voor den grootsten der koffers, die hij uit het hotel had laten komen. Hij was aan 't uitpakken.

Vier costuums.... twaalf overhemden.... boorden.... dassen.... Wat zouden ze in 't hotel wel gedacht hebben, toen hij opbelde, dat ze zijn bagage, of tenminste een deel van zijn bagage, moesten brengen naar de.... oef.... Mahrenholzstraat, Berlijn Noord!

Ze zouden wel denken, dat hij een beetje getikt was en eigenlijk was hij er zelf nog niet heelemaal zeker van, dat ze zich daarin vergisten.

De Mahrenholzstraat lag hem zwaar op de maag. En dan die koffie van vanmorgen.... brr....

En geen jam, en geen druiven, en geen stroomend water — behalve dan in het bekrompen badkamertje, waar tante Winter buitengewoon trotsch op scheen te zijn.

Tante Winter — de moeder der koffie, zouden de Arabieren zeggen. De cichorei-dame was misschien juist.... brr....

„Goeden middag, meneer Quint.”

Hij vloog met een schok recht. De koffie was vergeten. Druiven en jam waren opeens kleinigheden, waar je de schouders voor ophaalde. Hij zag zelfs de tante niet, die ongeveer wegschoot achter haar nicht.

„Goeden middag, juffrouw Winter.”

Ze was verrukkelijk. Ze had beslist lieve oogen, al had ze naar hem nog nooit lief gekeken. Hoe verlangde hij naar den tijd, dat ze dat doen zou! Ze had een edel karakter, dat zag hij zóó wel.

Zij wierp een critischen blik op de twee groote koffers.

„Ik wou u even vragen, meneer Quint — 't is maar voor de.... voor 't bevolkingsregister, ziet u.... wat bent u eigenlijk van uw beroep?”

„Ik? o.... eh.... ja, raadt u maar eens!”

Hij glimlachte. Inwendig wenschte hij zichzelf geluk met het idee, zich door haar een beroep te laten aanmeten.

Tegen wil en dank moest ook Flox lachen.

„Hoe kan ik dat nu raden?”

Weer keek ze naar de koffers.

„U gaat zeker op reis.”

„Wat blijft u?”

„Ik bedoel, dat u reist voor een firma....”

„Ik?.... Ja, precies.”

„Waar reist u dan in?”

„Och, ik heb weinig bezwaar tegen de spoorwegen, ziet u. Dat is misschien niet erg modern, maar in een auto zit je toch op den duur nooit zoo gemakkelijk, vindt u wel?”

Ze keek hem verwijtend aan.

„U bent niet erg geestig, meneer Quint. Ik had betere grappen van u verwacht.”

Hij was door haar afkeuring te diep geschokt, om dadelijk te kunnen antwoorden. Na een poosje begon zij dus maar weer te spreken:

„Enfin, men kan zich in de menschen leelijk vergissen.”

„Zeer juist,” gaf hij beleefd toe.

Zij werd langzamerhand woedend.

„U hoeft mij natuurlijk niet te vertellen, in welke artikelen u reist, als u niet wilt. „Handelsreiziger” is voor de aangifte genoeg, is 't niet, tante?”

De tante hield zich, alsof ze er niet was. Ze verstond trouwens niets van 't heele gesprek.

In welke artikelen? Tommy schudde zichzelf door elkaar.

„Misschien wilt u nog eens raden,” zei hij, nieuwsgierig, waar hij naar uitzag.

Flox liet haar blik de kamer rondgaan.

Op de tafel lag een gebergte van doosjes en potjes, tuben en zakjes scheercrème, twee kolossale ronde stukken zeep, een scheerkwast, een flesch lotion en nog een flesch, poeder, en nog een paar dingen, die klaarblijkelijk voor de verpleging van het gezicht dienden....

„Nogal duidelijk,” zei Flox. „Voor welke firma reist u?”

„Voor allemaal,” zei Tommy, en hij beheerschte zich als een held.

Zij keek verwonderd.

„Dat is knap. Enfin.... u hebt ook een auto....”

Vergiste hij zich, of keek zij weer wantrouwig?

„Die hoort aan de firma,” zei hij vlug. „Ik heb hem alleen maar in bruikleen.... Maar daarom kunnen we er toch wel eens een toertje mee maken, als u zin hebt,” voegde hij er bij, en hij was zeer tevreden met zichzelf. Dat was in ieder geval een soort diplomatieke uitlating geweest.

„Ik zal u nu niet langer meer ophouden,” zei Flox stijfjes, en zij trok zich terug, nu voorafgegaan door haar tante.

Tommy Quint, reiziger in parfums, zeepen en toilet-

watertjes, zonk neer in den stoel, die het dichtst bij hem stond. Toen hij — wat eenige minuten duurde — weer geregeld denken kon, vond hij de verwickeling heelemaal niet amusant meer.

Zou het niet veel beter geweest zijn, op een heel andere manier te beginnen?

Een handelsreiziger in kappersartikelen kan geen buitensporige weelde ten toon spreiden. Tommy had zich, door zich die rol te laten aanleunen, vele mogelijkheden afgesneden. Hij kon geen indruk meer op het meisje maken, door als weldoener op te treden — als de groote heer, de prins, die het arme meisje den weg naar de groote wereld ontsluit, of tenminste naar 't geen zij voor groote wereld hield: auto-rijden, mooie kleeven, reizen, deftige hotels, sieraden. Hij had haar in den waan gebracht, dat hij een jongmensch van bescheiden middelen was, en dus zou hij, als hij haar winnen wou, haar moeten winnen door de kracht en de innemendheid van zijn persoonlijkheid alleen....

Maar was dat eigenlijk wel zoo jammer?

Hij kwam tot de conclusie, dat het dit niet was. Als ze nu van hem ging houden, hield ze tenminste van hem. En al kon zijn rol hem wel eens moeilijk vallen, het was tenminste weer eens iets anders!

De vraag, waarheen de heele comédie tenslotte leiden moest — hoe hij het geval moest oplossen, en welke moeilijkheden hij te trotseeren zou krijgen, als de waarheid aan het licht kwam, overdacht hij op het oogenblik maar liever niet. Die dan leeft, die dan zorgt.

Als men vijfentwintig jaren is, trekt het nieuwe — zooals het kind opgetogen is met een nieuw stuk speelgoed; en dan wil het weten, wat „er in” zit, en gaat probeeren, en maakt daardoor het speelgoed onherstelbaar kapot....

Maar we moeten niet aan 't filosofeeren slaan.

(Wordt vervolgd)

Tusschen schip en kade.

Rotterdam-Zeeland door de Lucht

Zeeland, dat door zijn ligging totnogtoe van overig Nederland nogal erg geïsoleerd was, heeft thans door de opening van de luchtlijn Rotterdam-Haamstede-Vlissingen door de K.L.M. een buitengewoon voorrecht verkregen, waardoor het mogelijk zal zijn, binnen een goed uur van Vlissingen naar Rotterdam te vliegen. Het traject Vlissingen-Haamstede, waarvoor je tot heden 3 à 4 uur zeker nodig had, kan nu in 12 minuten worden „gedaan.“ Bij het zien van zulke tijdverschillen moeten men wel vertrouwen en hopen, zoowel voor Zeeland als voor de K.L.M., dat de nieuwe verbinding het doen zal.

Een der eerste vliegtuigen voor den dienst Vlissingen-Haamstede-Rotterdam strijkt te Vlissingen neer.

Een kijkje op het vliegveld nadat de drie K.L.M. vliegtuigen zijn gedaald.

De begroeting der aangekomen luchtreizigers door het Walchersch vliegcomité.

'n K.L.M. vliegtuig komt aan op het vliegveld te Haamstede.

Zeeuwsche luchtvaartpioniers, die voor de Zeeuwsche Luchtverbinding heel veel hebben gedaan. Links dhr. C. A. van Woelderen, burgemeester van Vlissingen, voorzitter van het Walchersch Luchtvaart-propaganda-comité, in 't midden: dhr. J. J. Cock, Zierikzee en rechts dhr. J. E. van den Broek, Zierikzee, respectievelijk voorzitter en secretaris van het Luchtvaartcomité Schouwen-Duiveland.

Toekomstdromen, die werkelijkheid mogen worden. Een file luchtreizigers neemt kaartjes aan de Zeeuwsche luchtlijnstations.